

סופרת רבייהמכר של הניו יורק טיימס

לוסי סקור

אמירות ועצו

איסון מהלך
זהו שמה השני

לוסי סקור

סעזיות נעשו

מאנגלית: זוהר בורנשטיין

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לוסי סקור
טעויות נעשו

Lucy Score
MISTAKE WERE MADE
Story Lake Trilogy #2

Copyright © 2026 by Lucy Score. Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and The Israeli Association of Book Publishers Ltd.

Hebrew language copyright © 2026 Ahavot 2018

עורכת: שחר אדר
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2026 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נרפס בישראל 2026

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2026

מסת"ב 978-965-7865-132 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לכל מי שתמיד הייתה "יותר מדי" ו"לא מספיק".

1

נחש לפרצוף

אי

למזלה של בת הדודה שלי, היא גרה במדינה אחרת ורצח זה לא חוקי.

"אינז", אזרתי את טיפות הסבלנות האחרונות שלי. "אני צריכה שתירגע. אני לא יכולה לעזור לך כשאת בוכה ואני לא מבינה מילה."

"למה את נשמעת כאילו את נמצאת בתוך מערה?" היא שאלה, שוכחת לרגע מה בדיוק גרם לה להתקשר אליי בהתקף פאניקה. "הולי שיט, זואי! את באמת תקועה במערה?"

הייתי מגלגלת את העיניים, אבל בדיוק שכבתי על הבטן וחיטטתי מתחת למיטה שלי. "כן, אינז", אמרתי ביובש. "אני לכודה במערה אבל אני כזאת מתחשבת שלא רציתי לספר לך את זה כשהתקשרת."

"אוי אלוהים!" צווחתה של בת הדודה התמימה שלי קרעה לי את עור התוף. "אוקיי, תשלחי לי מיקום ואני אזעיק את המשטרה, או את מי שזה לא יהיה שמחלץ אנשים ממערות!"

"אלוהים אדירים, אני לא עושה סנפלינג! אני מחפשת מגף מתחת למיטה. אל תשלחי יחידת חילוץ. אני בפנסילבניה." המשכתי לסרוק את התהום האפלה שמתחת למיטה הגדולה באכסניה בעזרת פנס הטלפון שלי.

אז פה מתחבאים גרבי הברך הצמריריים שלי!
 "את בטוחה שאת לא תקועה במערה עם עטלפים שמנסים לטרוף אותך?"

"כן." הו! ראיתי את מגף סטיוארט ויצמן תקוע בין השירה לרגל המיטה. זה עלה לי בצוואר תפוס ובמכה בראש, אבל הצלחתי לחלץ אותו משם.

"יופי. אז בואי נחזור לדבר עליי. איפה אני אמורה לגור?"
 משפחת מודי היא משפחה של אנשים דרמטיים.

"יש לי רעיון," אמרתי בזמן שזחלתי החוצה. "למה שלא תישארי בדירה שלי? את יודעת – דירת שני החדרים בקומה השלישית שהשכרתי לך ברוב נדיבותי בזמן שעברתי זמנית לעיירה ציורית קטנה. אל תגידי לי שכבר ויתרת על קריירת הדוגמנות/קייטרינג שלך!"

איננו עברה למנהטן וחלמה לפתוח חברת קייטרינג טופלס, אבל היא קראה לזה "קייטרינג טופלס בקטע אומנותי". החדשות האחרונות ששמעתי בנושא היו שהיא עברה להגשת מתאבנים קרים בלבד אחרי תקרית מצערת עם מרק עגבניות חם.

התנשפתי, עיסיתי את הצוואר הכואב שלי, קרסתי על המזרן וסקרתי את חדר המלון שלי, שנראה כמו אזור מוכה אסון: ערמות של כביסה מלוכלכת ונקייה כיסו את הרצפה, "הדברים של העבודה" – הלפטופ והר של ניירת – הצטברו על שולחן העבודה הקטנטן שמתחת לחלון העצום שממנו נשקף האגם. בארון הבגדים הקטן התחוללה סופת הוריקן ועכשיו הדלתות שלו כבר לא נסגרו.

לגור ולעבוד בבית מלון לתקופה ממושכת זה הרבה פחות נוצץ משקיוויתי. וגם עם ההנחה המשמעותית שנתנו לי באכסניה, קיבלתי תזכורת טרייה וכואבת לעובדה שזה עדיין יקר בטירוף. איחרתי בכמה שבועות לבדיקה החדשית של מצב חשבון הבנק שלי וכשעשיתי את זה גיליתי שהוא ריק.

נדרשו צעדים קיצוניים כדי להחזיק מעמד עוד שבעה שבועות, עד שאקבל את עמלת הסוכנת מהמקדמה על יציאתו לאור של הספר של הלכותה היחידה שלי.

"זה העניין, זואי, אין לך יותר דירה!" ייבבה אינז בשעה שהרמתי את הרגל שלי באוויר ודחפתי אותה לתוך המגף.

"לא אכלת עוגיות קנאביס שקיבלת מהאופה בקומה השביעית ואז הפסדת את הדירה שלי במשחק פוקר של דיירי הבניין, נכון? הזהרתי אותך! גברת רֶנְסְקִי מרמה! היא סולקה מארבעה בתי קזינו בלאס וגאס."

"מה? לא! הדבר היחיד שלך שהפסדתי לה הוא סוודר של שאנל." "חסר לך שאת מתכוונת לסוודר האדום של שאנל! אני ארצח אותך במפגש המשפחתי הבא!"

"זואי, את יכולה להתרכז בבקשה? אני מנסה להגיד לך שהבניין עובר להחזקה פרטית. אמרו לי שיש לך שלושים יום לקנות את הדירה, או לפנות ממנה את כל הדברים שלך." "מי אמר לך את זה, אינז?" שאלתי בכעס.

"אני לא יודעת, זואי! האנשים ששלחו את כל ההודעות ודיברו באספת הדיירים לפני כמה שבועות."

חבטתי במצח שלי ביד. "ולמה לא אמרת לי את זה קודם?" "חשבתי שאמרתי לך, לא?"

כמישהי שמאז ומתמיד קראו לה "מעופפת", תמיד חשבתי שהביטוי "סתומה מכדי לחיות", שמופיע ברומנים רומנטיים, מרושע מדי. עד לרגע זה.

"לא", אמרתי. "סיפרת לי שהבחור השעיר שהכרת בשיעור פילאטיס סתם לי את חור הניקוז במקלחת, ושנדמה לך שראית את הזוכה של 'המרוץ לדראג של רו פול' קונה נקניקיה בלחמנייה במעדנייה."

"אה, נכון. זה קרה הרבה לפני כן. אולי סיפרתי את זה לבת דודה אחרת?"

"את יודעת מה, אינז? אני אחזור אלייך." מיהרתי לנתק את השיחה לפני שאיכנע לדחף הבווער להעליב אותה.

מהטלפון שלי בקע צלצול מעצבן שהזכיר לי שהפגישה שלי עם הייזל תתחיל בעוד שתי דקות.

"לעזאזל!" מלמלתי. חטפתי בלייזר נקי יחסית מאחד הכיסאות

שליד החלון והקשתי מספר נוסף. "זואי! כמה טוב לשמוע ממך! מה כבר עשתה בת הדודה הסתומה שלך עכשיו?" גברת ניוויל הייתה אישה בת שמונים ומשהו, כוכבת לשעבר בברודוויי שהפכה למבקרת מסעדות חובבת וגרה בדירה מולי, מעבר למסדרון, בבניין במנהטן.

"היא לא אמרה לי שהבניין עובר לבעלות פרטית."

שתיקה כבדה השתררה לרגע. "שיט!"

"איך זה יכול להיות?" שאלתי בכעס ודחפתי את הזרוע שלי לשרוויל הבלייזר.

"הבעלים של הבניין הסתבך באיזו הונאת פירמידה בתחום הנדל"ן והלך לכלא. הבעלים החדשים החליטה שהיא לא רוצה להתעסק עם שוכרים, ולכן פנתה לבעלות פרטית. את יודעת שיש לך שלושים יום, נכון?"

"שלושים יום להחליט אם אני מתכוונת לקנות את הדירה שלי?" שאלתי בנימה מלאת תקווה בזמן שמרחתי שכבה של אחד הליפגלוסים האהובים עליי. איבדתי את השני לפני שבוע ושכחתי להזמין חדש. ועכשיו כבר לא אעשה את זה בגלל כל החרא הפיננסי הנזכר לעיל.

"שלושים יום לסגור את עסקת המכר, או לעוף משם," תיקנה אותי גברת ניוויל.

"שיט!" מלמלתי. דפיקה עליזה נשמעה על הדלת שלי. זינקתי מעל מגש ארוחת הערב מאתמול ופתחתי אותה לרווחה.

הייזל – החברה הכי טובה שלי והלקוחה היחידה שלי – עמדה שם ונראתה זחוחה, זוהרת ומאוהבת. השיער הערמוני הארוך שלה נאסף לקוקו קופצני והפוני הצפוף שלה הבלוי את משקפיה. הכלב המדובלל שעמד לרגליה נעץ בי מבט ביקורתי. מיטקיוט היה יצור פרוותי בגודל בינוני בצבעי שחור-לבן עם פרווה גסה, שהיה חלק מההתנצלות והמצעת הנישואים של קמפבל בישופ, שבקרוב יהיה בעלה של הייזל.

הכלב שרט לי את המגפיים כאילו מדובר בצעצוע לעיסה. סימנתי להם להיכנס וניסיתי להרחיק את המגפיים היקרים שלי מהשיניים הזעירות והחדות כתער שלו.

זה לא שאני לא אוהבת בעלי חיים, אני פשוט מעדיפה להתרשם מהם ממרחק בטוח – בלי להתקרב לשיניים, לציפורניים, לפרווה ולריר שלהם.

"אני שולחת לך את הקישור," אמרה גברת ניוויל. "אבל תדעי לך שהמחיר הוא לא לבעלי לב חלש."

"תודה על האזהרה. את מתכוונת להישאר?" התקשיתי מאוד לחשוב על הבניין, או על ניו יורק, בלעדיה.

היא נחרה. "במחיר הזה? אין מצב! אני עוברת לפורטוגל עם החבר החדש שלי. תקשיבי, אני צריכה ללכת. אני פוגשת סמנכ"ל כספים ושתי נזירות לערב קריוקי. ביי, ילדה!"

גם אם אחיה עד גיל מאתיים לא יהיו לי חיים מעניינים כמו שלה. "ביי, גברת ניוויל," אמרתי בעצב.

זה לא קורה! זה לא יכול להיות חלק מהקאמבק החגיגי שאני עוברת עליו מאז שפיטרו אותי בשנה שעברה. זה מכשול רציני.

"מה שלום הכוכבת החביבה עלינו מברודווי?" שאלה הייזל. היא התירה את הרצועה של מיטקיוט כשניתקתי את השיחה.

המטורף החמוד מייד זינק לתוך ערמת הכביסה המלוכלכת שלי והשמיע אנחה נלהבת.

"היא עוברת לפורטוגל. וזה עשוי להיות היעד הבא שלי בהתאם ליוקר המחיה." לחצתי על הקישור מגברת ניוויל, התחלתי לגלול במרץ, ואז הצטערתי בכל ליבי שאני לא יכולה לחזור אחורה בזמן לתקופה שמחה יותר בחיי, שבה לא הייתי הומלסית. אפילו בימי השיא שלי כסוכנת ספרותית עם רשימת לקוחות רווחיים לא יכולתי להרשות לעצמי לקנות דירה. ועכשיו, כשנותרה לי רק לקוחה אחת ואני חיה על חסכונו של שהולכים ומתרוקנים... נדפקתי בגדול, ולא בקטע טוב. "לעזאזל!"

"מה קרה?" שאלה הייזל. היא פינתה ערמת רואר מאחד הכיסאות בפינת האוכל והתיישבה.

"בת הדודה שלי –"

"זאת שיש לה חברת קייטרינג טופלס, ההיפית שמנהלת אכסניה, או הביוכימאית שמגדלת אלפקות?" היא קטעה את דבריי.

"בעלת חברת הקייטרינג חסרת המוח שמסבלטת את הדירה שלי הרגע הודיעה לי שהבניין עובר לבעלות פרטית, ושיש לי שלושים יום לקנות את הדירה, או לפנות אותה."
היזל התאמצה מאוד לא להיראות עליזה, אבל היא לא הצליחה לעבור עליי.

"תפסיקי עם זה!" הצבעתי עליה במבט מאשים.
"עם מה?" היא שאלה ופערה את עיניה החומות בתמימות מעושה.
"תפסיקי להיראות כזאת זוחה."
"אני לא נראית זוחה. מיטקוט, אני נראית זוחה?"
הכלב הרים את ראשו מהגרב שהוא לעס והטה אותו בהבעה מהורהרת.
"יש לי אופציות אחרות," התעקשתי.
"ברור."

"אני יכולה לקנות את הדירה." אם אשדוד כמה בנקים, או אמצא איזה קרוב משפחה שלא ידעתי על קיומו, שהוריש לי את כל רכושו. אבל זה בטח ייקח יותר משלושים יום. "או שאני יכולה למצוא דירה חדשה בעיר, אולי לעבור לגריניץ' וילג', או לניו ג'רזי. או אולי למצוא דירת שותפים." שיבחתי את עצמי על כך שהמילים לא נתקעו לי בגרון.

"בטח," היא אמרה בשעה שסידרה את הניירת בערמה.
"אל תרגישי בנוח, אני מוכנה ללכת." הזהרתי אותה.
"את בטוחה?" שאלה היזל בתמימות בשעה שדפדפה בדפי המחקר שעל השולחן שלי והרימה דף מודפס אחד. הפנים המחוספסות והזעופות של ארל וינגס – הלוויתן הלבן שלי – החזיר לי מבט. הוא היה פחות מובי ויותר דיק, אבל אם אצליח להשיג אותו כלקוח, הצרות הפיננסיות שלי ייגמרו.
חטפתי ממנה את הדף ודחפתי אותו לתוך תיק הצד הגדול שלי.
"לגמרי. אני צריכה מעיל?"

תחילת האביב במזרח פנסילבניה זו תקופה הפכפכה. אי אפשר לחזות במדויק את הטמפרטורה בתחילת חודש אפריל ואת מהירות הרוח מבעד לחלון החדר שלי.

היזל נשארה במקומה ונעצה מבט נוקב בתיק שלי. "ארל ויגנס הוא מיוזגן זקן ומחורבן. פעם הוא אמר לי באיזה אירוע שרומנים רומנטיים הם 'קשקושים לא מציאותיים' כי נשים לא מסוגלות לחוות כמה אורגזמות ברצף. אף פעם לא הייתה לו סוכנת כי הוא חושב שהן נחותות מבחינה גנטית. את תצטרכי מעיל. ואת יכולה לעבור לגור פה."

הסתכלתי עליה בכעס.

ברגע שבו היזל התאדסה רשמית לקאם, קבלן השיפוצים הזועף, היא התחילה לנסות לשכנע אותי שסטורי לייק היא המקום המושלם לבנות בו מחדש את האימפריה שלי כסוכנת ספרותית.

"הייז, אני שמחה שהתאהבת בחיים בעיירה קטנה שבה כולם מכירים את השמות של כולם. זה נהדר, בלה-בלה-בלה. אבל אני לא יכולה לגנוב נרקיסיסטים מחורבנים שכתבו רבי מכר של הניו יורק טיימס מבעלך לשעבר ומשאר הקולגות שלי לשעבר אם אני גרה במרחק שעות מהם, בעיירה שהצביעה בעד הסלוגן "סטורי לייק – עיירה זורמת". סוכנים צריכים לגור במקומות שבהם קורים דברים ספרותיים."

היא גיחכה. "תעשי לי טובה. היום אפשר לעשות את רוב העבודה שלך מהבית. רוב הסוכנים בכלל לא נוסעים למשרד יותר. תארי לעצמך כמה כסף תוכלי לחסוך אם תעברי לגור פה אפילו לשנה אחת." היא קמה על רגליה והניחה את הידיים שלה על כתפיי. "תארי לעצמך כמה מקום בארון הבגדים יכול להיות לך פה."

זו הייתה הבעיה עם חברות קרובות – הן מכירות את כל הנקודות הרגישות. כחובבת בגדים מושבעת, רוב הפנטזיות שלי הן על ארונות מרווחים – אחד הדברים היחידים שאי אפשר היה למצוא בניו יורק בטווח המחירים שלי.

"אשקול את האפשרויות שלי," הבטחתי לה.

כן, שהות ממושכת בסטורי לייק היא אחת האפשרויות. אבל זה נראה לי כמו הודאה בכישלון. אני לא טיפוס של עיירות קטנות. אני אישה עסוקה ומצליחה שגרה במנהטן. כלומר, זה מה שהייתי, לפחות. ואחזור להיות כזו בכל דרך אפשרית. אני רק צריכה לשרוד

את החודשים הבאים, לגרום לספר של הייזל להפוך להצלחה מסחררת ולהחתים את ארל ויגנס הדוחה כלקוח. קלי קלות!
 "עכשיו אנחנו יכולות ללכת בבקשה?" שאלתי. "את צריכה לחתום על עותקים בכריכה רכה, ואנחנו צריכות לסכם את כל הפרטים בנוגע להשקה."
 "טוב, אבל את יודעת שאת לא לובשת מכנסיים, נכון?"
 "שיט!"

אחרי שלבשתי זוג מכנסיים קצרים מחויטים מעל גרביונים עם דוגמה והצלתי את החזייה החביבה עליי מהמלתעות של מיטקיוט, ירדנו למטה. אכסניית סטורי לייק שכנה על הגדה המזרחית השקטה ורצועת העצים של האגם. זה היה מבנה כפרי בן שלוש קומות עם חיפוי עץ שחור וגגות מתכת ירוקים. משני צדדיו היו שני אגפים נוספים שפנו אל קו החוף המסולע.

כשרק עברתי לגור פה, היו שבועות שלמים שבהם הייתי הדיירת היחידה באכסניה. אבל בזכות העניין הציבורי בסוף הטוב של הייזל בחיים האמיתיים, האכסניה וגם העיירה התחילו ליהנות מגל של תיירים חובבי ספרים. היו אפילו כמה קוראות שהחליטו לעבור לגור בסטורי לייק לצמיתות.

יצאנו מהמעלית אל ההמולה שבלובי שטוף השמש.
 "וואו, התכופתי כדי לא להתנגש בקצה של גליל טול מנצנץ שהאנה – בעלת האכסניה והשפית הראשית – סחבה על כתפה המקועקעת.

"סליחה, זו, הכנות לחתונה," היא קראה בשעה שהרגליים הארוכות שלה חלפו על פנינו והמשיכו הלאה.

שני גברים חסונים רצו אחריה כשהם דוחפים עגלות עם מגשים עמוסים בכוסות זכוכית.

בילי – בת הזוג של האנה ושותפתה העסקית – נופפה אלינו באמצעות המרפק שלה ממקומה מאחורי דלפק הקבלה. שני טלפונים

היו צמודים לאוזניה והיא כיוונה שליח אל הבר שבלובי בתנועות ראש נמרצות.

נופפתי בחזרה וכמעט נפלתי על התחת כשאשה סמוקת לחיים עם מבט של אושר מטורף בעיניים חתכה אותי. היא לבשה סוטר שירט רחב שעליו התנוסס הכיתוב "כלה #2".

"אוי אלוהים!" היא פלטה בנימה מלאת הערצה. "זאת באמת את! כאילו, ידעתי שאת גרה פה. לכן אנחנו – אני והאשה שתכף תתחתן איתי! יש! – החלטנו להתחתן פה. הגענו ממרילנד לכבוד פסטיבל החורף ואליפות הבינגו האולטימטיבי כדי לעשות לך סטוקינג והתאהבנו בעיירה הזו, אז שכרנו את האכסניה בשביל החתונה, שתיערך בסוף השבוע הקרוב. כדאי לך לבוא! אנחנו מתות עליך!" כלה #2 אמרה את כל זה בנשימה אחת מעל הראש שלי לחברתי הטובה ביותר, שהייתה גבוהה ממני בהרבה.

הפעלתי לרגע את שיקול דעתי המקצועי כסוכנת כדי לוודא שהכלה הנלהבת לא מהווה איום על הייזל ואז לקחתי ממנה במורת רוח את הרצועה של הכלב וזוהי הצידה.

"את מתחתנת פה? גם אני! מזל טוב!" צווחה הייזל.

"אלוהים, אני מתחתנת באותו מקום שבו תתחתן הייזל האחת ויחידה הארט?"

שינוי האוקטבה גרם למיטקיוט לייבב באומללות. ריחמתי עליו ויצאתי החוצה אל היום האביבי הקריר ושטוף השמש.

הכלב רחרח את המדרכה לכל אורכה כאילו הוא הולך לפגישה חשובה. "אוי, לא. בבקשה אל תעשה קקי. בבקשה על תעשה קקי," נשאתי תפילה אל אלוהי הצואה של בעלי החיים עד שהייזל הצטרפה אלינו כעבור דקה. "איזו כלל נרגשת," אמרתי בהקלה ומיהרתי לתת לה את הרצועה.

"היא ממש חמודה, נכון? תרשי לי להזהיר אותך מראש, אני עומדת להיות בלתי נסבלת ברמות קשות לפני החתונה שלי," היא אמרה בנימה חולמנית.

מיטקיוט עשה סיבוב קטן על הדשא וכרע.

תודה לכם, אלי הצואה! לפחות משהו אחד הצליח לי היום. "אין

לי ספק. הייתי מתאכזבת אם זה לא היה קורה. איך קאם מתמודד עם ההכנות לחתונה?"

היא שלפה שקית לאיסוף צואה מהמתקן המהודר שהיה מחובר לרצועה. "להפתעתי יש לו הרבה מה לומר על האוכל, על הפרחים ועל ההזמנות."

"ומה הוא אומר על השמלה?"

החיוך של הייזל היה ערמומי למרות העובדה שהיא אספה חרא. אהבה עושה דברים משונים מאוד לאנשים. "הוא אמר שזאת חייבת להיות שמלה שאפשר להוריד בקלות."

נאנחת. "אם לא הייתי אוהבת אותך כל כך בטח הייתי שונאת אותך."

"אני מבינה אותך, היא אמרה בנימה זחוחה.

"איך הולך לך עם הכתיבה?"

היא התכווצה. "אני עדיין מנסה לגבש את הדמויות."

זה אומר שהיא עושה יותר שופינג ברשת מאשר כותבת.

"את יודעת שהדבר היחיד שטוב יותר לקאמבק מרב מכר הוא –

"כן, אני יודעת. שני רכי מכר."

"למה את תקועה?"

"אני לא יודעת. אני פשוט עדיין לא יודעת מי הם. וזה אומר שאני

לא יודעת למה הם לא יכולים להיות ביחד."

"תגידי לקאם שייתן לך עוד השראה, הצעתי לה."

"הוא נתן לי. הבוקר. במטבח, אמרה הייזל בחיוך שבע רצון

ומקריפ של אישה שהייתה לה אורגזמה על הדלפק במטבח.

"אהבה היא דבר מאוד לא היגיני."

החלטנו ללכת ברגל לחנות הספרים. זה אפשר למיטקיוט להשתין על כל עץ שחלפנו על פניו. וזה אפשר לי לא לשבור את כל הציפורניים בלפיתת ידית הדלת של מכונית השברולט סברן המשומשת שקאם קנה להיזל בזמן שהיא נוהגת למרחק שמונה מאות מטרים. כישורי הנהיגה שלה השתפרו. לאט. בזכות הגודל של רכב השטח היא – בניגוד לשפות המדרכה ולפחי המחזור של השכנים – הייתה בטוחה מאחורי ההגה.

השמש זרחה בשמיים כחולים נטולי עננים וקרניה התנוצצו על שאריות השלג לאורך לייק דרייב. גבעולים ירוקים של נרקיסים ושל כרכומים הגיחו מהאדמה והביאו איתם הבטחה ליופי ולחום שיגיעו בקרוב. התחלות חדשות. דפים חדשים.

כן, כולם נהנו מפרק חדש. שלי היה פחות מוצלח משל אחרים. איבוד הדירה שלי היה ההתזה המטאפורית האחרונה של מיץ לימון היישר לתוך העיניים שלי כשאני מתגלגלת במדרון רצוף כישלונות.

"נחשי את מי מצאנו אוכל אוכל של חתולים על שולחן האוכל כשהתעוררנו הבוקר?" שאלה הייזל ויישרה את הרצועה שחיברה לחגורה שלה, כי עכשיו היא הייתה מסוג האנשים שמחברים את הרצועה של הכלב לחגורה שלהם.

"אני מנחשת שאת מדברת על דיוולט." דיוולט היה החתול הכתום השמנמן של הייזל, שאירח לה חברה ליד שולחן הכתיבה שלה בזמן העבודה. וכשאני אומרת "אירח לה חברה" אני מתכוונת פרש את הגוף השמנמן שלו על המקלדת שלה והכניס אותיות חסרות פשר לכתב היד שלה.

"את דיוולט ואת ברת'ה," היא הכריזה בשעה שמיטקיוט צעד לתוך החורשה בחיפוש אחר המקל המושלם.

הייזל קנתה את הבית הוורוד המחריד שלה ברגע של פאניקה במכירה פומבית באינטרנט עם מידע לא ממש מדויק, ואז גילתה שמצבו די רעוע. ושגרה בו דביבונית חצי מבויתת. ברת'ה תמיד נראתה לי כמו שילוב של ליאם ניסן והודיני. היו לה כישורים מיוחדים שבזכותם הצליחה להיכנס לתוך הבית למרות כל האמצעים שקאם נקט כדי להרחיק אותה ממנו.

"זה הולך להטריף את קאם מחדש, נכון?" הקנטתי אותה. "כן. והוא כבר דיבר עם האחים שלו בטלפון על טקטיקות מעקב."

"נשמע לי כמו השראה לספר השני." "נראה. לכתוב זה קשה, אבל אני ממש לא רוצה למצוא עבודה אמיתית."

"כתבת ספר שלם בהשראת הקשר שלך עם קאם. אולי את פשוט צריכה למצוא זוג חדש שייתן לך השראה," הצעת.

"זה לא רעיון נוראי. לא פלא שאני נותנת לך להסתובב איתי." מיטקוויט יצא בדילוגים מהחורשה עם ענף בגודל בינוני בין השיניים שלו וחבט בו בשוקיים שלי בגאווה. "עבודה טובה, חמוד!" אמרה הייזל בנימה מתנגנת.

"אאוץ'! כן, אתה מאוד אתלטי. זה בכלל לא יפריע לנו ללכת." אמרתי וליטפתי את הראש שלו במורת רוח. הוא התחיל להתפתל באושר בלי להפיל את המקל. המשכנו ללכת לכיוון מרכז העיירה. כשהתקרבנו הצביעה הייזל על תיבת דואר חסרת ייחוד עם שלט מעץ שעליו נכתב "בישופ". "ליוויי מתקדם עם כתב היד שלו. הוא לוקח את זה די ברצינות. הוא נתן לי לקרוא רק כמה פרקים, אבל הם טובים. אם את מעוניינת, אני יכולה לשלוח לך עותק ברגע שהטיטה הראשונה שלו תהיה מוכנה."

"אם לא אצליח לכבוש את ארל ויגנס עד שכתב היד של ליוויי יהיה מוכן, אקרא אותו," הבטחתי לה.

הייזל קימטה את אפה. "ברצינות, מה לך ולזקן הזה שעדיין מתרפק על התקופה שבה 'גברים היו גברים ונשים הכינו ארוחת ערב'?"

"חמישה-עשר הספרים האחרונים של הזקן הזה נכללו ברשימת רבי המכר של הניו יורק טיימס," אמרתי. "חוץ מזה, ברגע שנצליח להביא את הספר שלך לראש רשימת רבי המכר, ואצליח לגנוב עוד סופר רב מכר מהחברה הקודמת שלי, אנצח." "אני מתה על זואי הנקמנית, אבל את יודעת מה הייתי אומרת אם היית הגיבורה שלי."

"אני לא הגיבורה של אף אחד," אמרתי.

הייזל הצמידה את היד שלה לליבה. "אני הייתי החברה הכי טובה המהממת והמוכשרת שמציינת בפני הגיבורה המוכשרת שנקמה היא לא הדבר הכי מספק בחיים."

"באמת? אז מה הדבר הכי מספק?"

"אהבה," היא אמרה בנימה דרמטית.

"טוב שאנחנו מדברות על החיים האמיתיים, ולא על אחד הספרים שלך, אז אני לא חייבת להקשיב לך."

בדיוק אז נפל עלינו צל. עיניו הבולטות של מיטקיוט נפערו עוד יותר והוא שמט את המקל כדי לנבוח במרץ על היצור שארב מעלינו.

"לעזאזל איתך, גוס!" אמרה הייזל, שהרימה את ראשה ונעצה מבט זועם בעיט הקירח שנחת על ענף עירום של עץ מעל הראשים שלנו. עדיין לא התרגלתי לעובדה שלעידה הזו יש עיט קירח משלה. בניו יורק היו לנו רק יונים. הציפור הזו הייתה ענקית, ואולי גם קצת מלכותית. והוא גם היה מטרד. אם לאנשים היו אויבים בדמות בעלי חיים, גוס היה האויב שלי. כשהגענו לראשונה לסטורי לייק, קבלת הפנים שלו הייתה הפלת דג מת ענקי לחיקי. אני עדיין מצולקת נפשית מאז.

"אל תחרבן עלינו!" פקדתי עליו בקול הכי סמכותי שהצלחתי לגייס.

"אל תטרוף את הכלב שלי!" אמרה הייזל.

"כן, גם את זה אל תעשה!" מיהרתי להוסיף.

"יש לו משהו בין הטפרים?" שאלה הייזל והטתה את ראשה.

מיטקיוט הפסיק לנבוח לרגע והטה גם הוא את ראשו.

הסתכלתי למעלה בחשדנות. בהחלט היה משהו שזז על הקליפה האפורה המחוספסת של עץ האלון. משהו ארוך ודק.

אני מוכנה להישבע שהציפור הזו הסתכלה לי בעיניים בזמן שהיא פרשה את כנפיה העצומות.

"זה – קולה של הייזל גווע באימה.

"שלא תעז לעשות את זה, גוס," הזהרתי אותו בלחישה צרודה.

אבל זה היה מאוחר מדי. הציפור פרשה את טפריה והטרף שלה צלל לכיווני במהירות.

הנחש – חי ואמיתי לגמרי – פגע לי במצח ואז החליק במורד כתפי.

"מה. לעזאזל? חתיכת חרא עם נוצות!" צרחתי. יצר ההישרדות

השתלט עליי והתחלתי לרוץ קדימה ולחבוט בשערי ובכתפיי. "תורידו את זה ממני! תורידו את זה ממני!"
רצתי על האספלט בזיגזג וניסיתי להתרחק כמה שרק יכולתי מהעיט המחורבן ומהנחש המחורבן שלו. עד שהיזל צעקה את השם שלי כבר הסתנוורתי מהבזק אור השמש על זכוכית ועל מתכת.

2

טנדר היישר בציצים

גיוג'

זה היה יום אביבי שבשבילו היה שווה לסבול את החורף האפור והארוך של פנסילבניה.

חלונות הטנדר שלי היו פתוחים, הקפה שלי היה חם וקרני השמש של חודש אפריל בצבצו מבעד לענפי העצים, שעדיין היו עירומים, בשעה שנהגתי צפונה בלייק דרייב. בפעם הראשונה מזה זמן רב הרגשתי כאילו חזרתי לתלם, ופתאום הרגשתי שהמטרות שזנחתי לפני כמה שנים שוב נמצאות בהישג יד. והייתי מוכן לנסות להשיג אותן.

"נתראה במשרד שלי בשלוש, גברת בֶּבְקוֹק," הבטחתי ללקוחה שלי מבעד לדיבורית שבטנדר.

הייתי בעיצומו של יום מהסוג האהוב עליי: עמוס. בוקר מלא בעבודות שיפוצים עם האחים שלי ואחריו חיכה לי אחר צוהריים מלא בפגישות במשרד עורכי הדין שלי.

"אני אביא את מאפינס הבננה המפורסמים שלי וגם את הנכדה שלי – הסטרייטית הרווקה, לא הלסבית הנשואה," היא הוסיפה לשם הבהרה.

מאז שכמות התושבים בני השישים וחמש ומעלה בסטורי לייק גדלה משמעותית בעקבות פתיחת בית האבות החדש, נוספה לי שורה של לקוחות שניסו לשרך לי את קרובות המשפחה הרווקות

שלהם. לגמלאים לא היה אכפת אם אני מניף פטיש, או מכין צוואה – מבחינתם הייתי רווק מבוקש.

זה לא ממש הפריע לי בהתחשב בעובדה שבאפליקציות ההיכרויות שבהן התחלתי להשתמש לאחרונה לא ממש הצלחתי למצוא את מה שאני מחפש. זה באמת כל כך קשה להכיר מישהי שמוכנה לקשר רציני? אחי קאם – אחד האנשים הכי רגזנים ביקום – בסך הכול נהג ברכב שלו ברחבי העיירה והצליח לעשות את זה. אני גבר מקסים ממנו בהרבה, ורוב הזמן מצב הרוח שלי טוב יותר משלו. היה אמור להיות לי קל יותר.

"מצוין", אמרתי, ואז ניתקתי את השיחה והעפתי מבט לעבר הנוסעת שלי.

היא הוציאה את ראשה מהחלון והייתה עסוקה במריחת צד הרכב בזרם בלתי-פוסק של ריר.

נָנָה – קיצור של "דוכן בנות", השם שבחרו האחיינים שלי אחרי בינג' של הסדרה "משפחה בהפרעה" – הייתה כלבת גולדן רטריבר מפונקת עם אייקיו נמוך שאימא שלי הצילה ממפעל להרבעת כלבים. אימא קראה לננה "כלבת אומנה זמנית" כשהיא נתנה לי את השותפה החדשה שלי על ארבע לפני כמה חודשים. אבל אף אחד לא ניסה לעזור לה למצוא בית חדש וננה ואני התרגלנו זה לזה.

אז עכשיו יש לי כלבה.

"הודעת טקסט מקאמי", הודיע ביובש הקול האלקטרוני ברכב שלי. "היי, אידיוט, אם שכחת את ספריי האיטום אל תטרח לבוא". האם תרצה לענות?"

"כן. אני אסתום לך את הפה בספריי איטום, דביל!" אמרתי.

"הודעת טקסט מליבי", הכריז הטנדר. "תביא לי כריך, ג'יג'י."

אוכל אותו בזמן שאתה תיחנק, מטומטם.

האחים שלי הם מניאקים. לפעמים הם חמודים ואפילו משעשעים, אבל הם מניאקים. הרבה פעמים שאלתי את עצמי איך ההורים שלנו לא רצחו אותנו כשהיינו נערים.

ננה הסתכלה עליי באושר, כאילו זה היום הכי טוב בחיים שלה.

ליטפתי את אוזניה האדמדמות־זהובות וסובבתי את המבט בחזרה אל הכביש, איפה שראיתי עוד הבזק אדמדם־זהוב.
 "שיט!"

סובבתי את ההגה ימינה בחדות תוך שאני פורש זרוע אחת ומצמיד את ננה למושב. הטנדר החליק ועצר בחצי הדרך לתוך התעלה, שבריר שנייה לפני שהרגשתי חבטה קטנה.
 התרתי את חגורת הבטיחות שלי וזינקתי החוצה. הלב שלי עצר כשראיתי אותה.
 "זואי!"

מאחוריי ננה ייבבה בתוך הטנדר.
 האישה שאותה ניסיתי לשכוח בחודשים האחרונים שכבה על הכביש אחרי שרצה לעבר הרכב שלי והתנגשה בפגוש. התלתלים שלה היו פרושים כמו הילה אדומה סביבה ועיניה הירוקות היו עצומות.
 אלוהים אדירים, הסטתי את המבט מהכביש לחצי שנייה! היא הגיחה משום מקום ועכשיו היא לא זזה. כרעתי לידה ותפסתי במפרק כף ידה כדי לנסות למצוא דופק. "זואי!" נבחתי שוב וחרדה הציפה את כל גופי.

היא פלטה אנחה. "פגעתי בטנדר המטומטם שלך עם הגוף שלי."
 לעזאזל.

"נכון," אמרתי בנימה קודרת בשעה שמיששתי את הידיים ואת הרגליים שלה וברדקתי אם היא פצועה. "מה נסגר איתך, זו? כמעט נהרגת עכשיו. מה לעזאזל עשית באמצע הכביש המחורבן?"
 זו הסיבה שבגללה שכנעתי את עצמי שאני לא נמשך אליה מאז שהיא עברה לעיירה. האישה הזו היא אסון טבע והיא לא לקחה שום דבר ברצינות. היא הייתה אימפולסיבית ואדישה, נהנתה יותר מדי מהחיים ולא טרחה לחשוב על דברים כמו בטיחות ואחריות.
 "כן, נזיפות הן בדיוק מה שאני צריכה לשמוע כרגע!" היא רטנה.
 הלב שלי עדיין הלם בפראות ובמוחי התרוצצו מחשבות על כל הדרכים שבהן זה יכול היה להיגמר באסון. וזואי, כמובן, עשתה צחוק מהכול.

"תשתקי ותגיד לי אם את מסוגלת לזוז," פקדתי עליה.

הייתה לה שריטה על הזרוע וכל הגוף שלה היה מלוכלך, אבל לא ראיתי דימומים או שברים בשום מקום אחר.

היא פקחה את עיניה הירוקות היוקדות והסתכלה עליי. ניסיתי להתעלם מזה אבל אלה היו העיניים הכי יפות שראיתי בחיים שלי. "מה אתה רוצה, חכמולוג? שאשתוק, או שאגיד לך אם אני מסוגלת לזוז?"

רכנתי אליה ותפסתי את הסנטר שלה בידי כדי לבדוק את האישונים שלה. הבהלה שככה מעט אבל האדרנלין עדיין הציף אותי. "נראה שהפה שלך בסדר גמור."

"אם היה לי מספיק אוויר עכשיו הייתי מראה לך עד כמה הוא בסדר... ולא בקטע סקסי," היא מיהרה להוסיף. "איזה מזל."

מישהו לחץ לחיצה ארוכה על הצופר בטנדר שלי והבהיל את שנינו.

הסתובבתי וראיתי את ננה במושב הנהג עם הכפות הקדמיות שלה על ההגה. זה היה טריק שהיא למדה במגרש החניה של תחנת הדלק. בכל פעם שהיא חשבה שאני מתעכב יותר מדי בחנות הנוחות, היא צפצפה כמו מניאקית. קאם חשב שזה קורע. הייתי כמעט בטוח שהוא זה שלימד אותה לעשות את זה.

הכלבה שוב צפצפה והלשון שלה השתרבבה מפיה בשמחה. "ננה, בואי לפה!" פקדתי עליה.

היא זינקה החוצה מהטנדר, גררה את הרצועה שלה מאחוריה ונתנה לי דחיפה קלה בגב. כרכתי את הזרוע שלי סביב צווארה כדי להרחיק אותה מזואי.

"אלוהים אדירים, זואי! את בסדר?" הייזל רצה אלינו מתנשפת וגררה אחריה את מיטקיוט המדובלל והנלהב מדי. הכלב הקטן החליט להחמיר את המצב ושמט את המקל שבפיו על המצח של זואי. זואי הזיזה את המקל והתרוממה לישיבה. "אאוץ!" תגידו לי שזה לא עוד נחש!"

"נחש? קיבלת מכה בראש כשהתנגשת בטנדר שלי?" תפסתי בכתף שלה ביד אחת וניסיתי לשלוט בננה הנרגשת ביד השנייה. היא

הייתה רגילה שאנשים שהתכופפו לגובה העיניים שלה בדרך כלל רצו לשחק איתה.

"נחש פגע בראש שלי. אתה יודע, הזוחל החלקלק הזה? ולא התנגשתי בטנדר שלך, הציצים שלי נתקעו בו. ולמה אתה כזה עצבני, אגב? כולם תמיד אומרים שאתה האח הנחמד, אבל בחצי השנה האחרונה היית עוקצני כל הזמן," אמרה זואי.

"נדמה לי שכבר ציינתי את העובדה שכמעט נהרגת כשעשית שטויות באמצע הכביש. את צריכה להיות זהירה יותר." לא הצלחתי לרסן את הכעס בקולי. המשפחה שלי ידעה טוב מאוד לאן יכולה להוביל רשלנות מאחורי ההגה, כמה מהר הכול יכול להשתנות.

"עכשיו אתה צועק? נימוסים מעולים דוקטור שמוק."

"אני עורך דין שמוק, לא דוקטור," תיקנתי אותה בנימה ארסית. היה משהו באישה הזו שהצליח לערער אותי כל פעם מחדש ולכן התחמקתי ממנה כאילו היא ילדה עם כינים.

"היא לא עשתה שטויות, גיג'," התעקשה הייזל, חברתה הנאמנה. "גוס הפיל נחש חי על הגב שלה והיא נבהלה."

"לא נבהלתי," התעקשה זואי בשעה שהסיטה את שערה מפניה – דבר שגרע מהופעתה הכללית אבל לא מהיופי המהמם שלה. לא נהניתי להודות בזה, אבל היא הייתה הבלגן הכי סקסי שראיתי בחיים שלי.

"רצתי ונופפתי בידיים בשליטה מושלמת," המשיכה זואי.

"כמו איזו סופת טורנדו מחורבנת," הוספתי.

"למה אתה תמיד מתווכח איתי?" היא שאלה בכעס.

"הוא עורך דין. הוא וכן מטבעו," אמרה הייזל.

"אני לא וכן!" התווכחתי.

הייזל וזואי נעצו בי מבט זהה שאמר "גבר טיפש ומסכן".

התחלתי לספור בראשי לאחור מעשר. כשהגעתי לחמש ראיתי שריטה קטנה על הלסת של זואי ועמדתי להושיט את ידי ולבחון אותה כשננחה נחלצה מאחזתי והעיפה את זואי בהתלהבות בחזרה אל הקרקע. הכלבה הארורה סיימה את המתקפה שלה בלשון ורודה וארוכה היישר בפניה.

"אוף!" צווחה זואי, שבלמה את מפגן האהבה האגרסיבי של ננה והתרוממה לישיבה. "ברצינות? בעלי חיים הם ממש מניאקים." פלטתי אנחה כבדה, הרחקתי ממנה את הכלבה, דחפתי את הרצועה לכיוונה של הייזל ואז שוב הושטתי יד אל זואי. "תני לי את הידיים שלך."

"למה? כדי שתוכל לצעוק עליהן בנפרד משאר הגוף שלי?" התשובות החצופות האלה היו סיבה נוספת לכך שלא היה לי שום עניין בבדיקת המשיכה הפיזית בינינו. רציתי בת זוג הגיונית ואחראית, לא אישה שתוציא אותי מדעתי אחרי שלוש שנים של שיחה.

תחבתי את הידיים שלי מתחת לזרועותיה בכעס והקמתי אותה על רגליה. היא הייתה נמוכה ומלאה קימורים. כל דבר בהופעתה – החל מהגוון הירוק הסוער של עיניה, וכלה בתלתלים הג'ינג'יים הפראיים – נראה כאילו עוצב במיוחד כדי למשוך את תשומת ליבי, כמו עונש פרטי ומיוחד. אחזתי בזרועותיה כדי לייצב אותה ואמרתי לעצמי שהזרם החשמלי שעבר בגופי הוא רק תוצאה של אדרנלין ושל הכעס שהיא תמיד מעוררת בי.

"את בסדר?" שאלתי.

מתברר שזו הייתה שאלה מטומטמת.

"לא, אני לא בסדר! עיט קירח מחורבן תקף אותי עם נחש! ואז פגעו בי טנדר וגם מקל, ואז כלבה הפילה אותי על הרצפה. ואת –" זואי הצביעה על הייזל. "את רוצה שאני אעבור לגור במקום הזה באופן קבוע! יש פה ציפורים שזורקות על אנשים נחשים!" "זה נשמע לי כמו סלוגן חדש של העיירה." רכב משפחתי עצר על הכביש לידנו. "כולם בסדר?" שאל גרלנד ראסל מבעד לחלון הפתוח בצד הנוסע. הוא לא נראה מודאג, אלא נרגש. יש סיכוי שזה נבע מהעובדה שהעיתונאי החובב שפרסם ידיעות על תושבי העיירה באפליקציית הרכילות 'שכנים' צילם אותנו בטלפון שלו.

"גוס הפיל נחש על הראש של זואי והיא התנגשה בטנדר של גייג' ועכשיו כולם כועסים," סיכמה הייזל את ההתרחשויות.

גרלנד גיחך. "מתאים לגוס. ומתאים לזואי."

"אולי כדאי שתזוז", הצעתי.

"אתם רוצים שאתקשר למפקד בישופ?" הציע גרלנד בנימה מלאת תקווה.

"לא", אמרנו שלושתנו ביחד.

בשנה שעברה נבחר אחי ליווי לתפקיד מפקד המשטרה בעל כורחו, בעזרתי ובעזרתם של שאר האחים שלנו – עובדה שעדיין שעשעה את כל המשפחה. ליווי מילא את תפקידו במורת רוח אבל ידעתי שזה רק עניין של זמן עד שהוא ינצל את הכוח שלו כדי לנקום בכולנו. בקיץ שעבר הוא כבר דאג שיעצרו את קאם, ולי לא הייתה שום כוונה לתת לו הזדמנות להתמקד בי עכשיו.

"בסדר, רק אפרסם את הכתבה שלי ואלך". גרלנד לחץ על מקש במסך הטלפון שלו בחגיגות מוגזמת ונסע.

הפניתי את תשומת ליבי בחזרה לזואי. "את בטוחה שלא נפצעת?" שאלתי, והפעם הצלחתי – בקושי – לא להישמע תוקפני.

"רק הציצים, עצם הזנב, הגאווה והבריאות הנפשית שלי נפגעו", היא רטנה, וניסתה לנקות את טביעות הכפות המלוכלכות ממעיל הצמר שלה. היא תמיד הייתה לבושה הרבה יותר יפה מכולם. היום היא לבשה בלייזר וחולצה צמודה עם מחשוף מהסוג שיכול להדיר שינה מעיניהם של גברים. היא לבשה מכנסיים קצרים מחויטים מעל גרביונים שחורים קרועים ונעלה מגפי ברך מזמש שהיו מכוסים בבוץ.

"הודעת טקסט מקאמי", הכריזה מערכת השמע במכונית שלי לאוזני כולם. "למה גרלנד דיווח הרגע שאתה נוגע בחברה הכי טובה של אשתי באמצע הכביש? ומה לעזאזל קורה עם ספריי האיטום המזדיין שלי?" האם תרצה לענות?"

"אוו! הוא קרא לך אשתו!" אמרה זואי להיזל בנימה מתנגנת. לפי ההתנהגות של האישה הזאת אפשר היה לחשוב שכמעט להידרס זה עניין שגרתי. עוד סיבה להתרחק ממנה.

"הודעת טקסט מליבי. 'הכי חשוב – איפה הכריך המזדיין שלי?' האם תרצה לענות?"

"כן. 'אני עסוק. לכו תזדיינו.'"

"וזו רק הצצה מקסימה לחיי המשפחה של בעלי לעתיד," אמרה הייזל בעליזות מנסה להשתלט על שני הכלבים שאת רצועותיהם החזיקה. "את תצליחי להגיע לחנות הספרים זו, או שאת רוצה לחזור לאכסניה ולהעמיד פנים שהיום הזה לא קרה?"

"חנות ספרים," אמרה זואי בנימה מרירה אך נחושה בשעה שניקתה עלים יבשים וחול שנדבק לגרביונים שלה.

"אסיע אתכן," אמרתי. הייתי שמח מאוד לעזוב אותה פה באמצע הכביש, אבל ידעתי שזואי תמצא דרך להימחץ על ידי עץ נופל, או תגרום לתאונת שרשרת בכביש הכי שקט במחוז כולו.

"אתם יודעים, ככה קאם ואני הכרנו. בזכות גוס," הזכירה לנו הייזל. אחי ראה את העיט צולל לכיוון המכונית עם הגג הנפתח שבה נסעו זואי והייזל, וגרם להן להתנגש בשלט הכניסה לסטורי לייק ולהשאיר רושם ראשוני בלתי נשכח על תושבי העיירה. "ועכשיו שוב קרתה תקרית מצערת בגלל העיט, ועוד אח ממשפחת בישוב הגיע להציל את המצב. נראה שאנחנו מתחילים מסורת חדשה."

"לא. מסורת זה לאפות את אותו הפאי מדי שנה, לא עיט קירח שמנסה לרצוח אנשים," אמרה זואי.

הייזל העיפה את שערה מעבר לכתפה ופתחה את הדלת האחורית של הטנדר בשביל הכלבים. "אני סופרת. את חייבת להרשות לי להמציא דפוסים דמיוניים בחיים האמיתיים."

זואי פתחה את פיה כדי להתווכח, אבל לי זה הספיק.

"תיכנסי כבר לטנדר המחורבן," מלמלתי ופתחתי בתקיפות את דלת הנוסע בשבילה.

זואי נעצה בי מבט רצחני. "אל תצפה שאודה לך על זה שהתנהגת כמו חתיכת חרא."

נשפתי אוויר בזעם והתחלתי עוד ספירה לאחור. אני בחור נחמד! היא פשוט הצליחה להוציא אותי מדעתי בכל פעם שהיינו באותו החדר. "תראי, הבהלת אותי בטירוף. חשבתי שנפצעת, או גרוע מזה." הושטתי יד ושלפתי ענף קטן מבין התלתלים שלה.

זואי נאנחה. "זה בסדר."

"אבל לא היית צריכה לעשות משהו כזה טיפשי –"
 היא הרימה את גבותיה בהתרסה. "טיפשי? ואת זה אומר הבחור
 שנפל מגג בפעם הראשונה שנפגשנו."
 "זה היה בית חווה. ומה שבלם את הנפילה שלי היה שיח, לא
 טנדר במשקל חצי טון," הרגשתי צורך להתגונן. נפלתי מהגג לא בגלל
 טיפשות, אלא בגלל משהו הרבה יותר גרוע.
 "יש לי רעיון, גייג'. בוא נשחק משחק שבו אתה לא אומר מילה
 בזמן שאתה מסיע אותנו לחנות הספרים ובתמורה אני לא מחביאה
 שרימפס קפואים מתחת לשטיחונים ברכב ומחכה שתמצא אותם
 מאוחר יותר."
 לא היה לי צל של ספק שזואי מודי – הג'ינג'ית האימפולסיבית
 הסוערת – תהיה מוכנה לעשות את זה.

"זה שהייתה לך תקרית לא נעימה אחת עם עיט קירח –"
 זואי הסתובבה ונעצה בהיזל מבט עוין. "שתי תקריות לא נעימות.
 את שוכחת את הדג המת. ובואי לא נזכיר בכלל את הדביבונית
 הפורצת, או את החזיר המשוטט."
 "אמרתי לך כבר שסָלָמי לא רדף אחרייך. הוא רק רצה את שאריות
 האוכל שנותרו בקרס," הסבירה הייזל. "חוץ מזה, תראי את ההתקדמות
 הרבה שלך בזכות הטיפול הזה בחשיפה! לפני כמה חודשים אם היית
 חוטפת נחש בראש היית נכנסת לתרדמת. את חייבת להודות שסטורי
 לייק עשתה לך טוב."
 "איזה כיף לי," אמרה זואי ביובש.
 "גייג', אתה מכיר בתים להשכרה בעיר? זואי מחפשת בית," הייזל
 שינתה את הנושא.
 פתחתי את הפה שלי.
 זואי זקפה אצבע אחת. "לא. מילה אחת ממך ואני קונה מגש שלם
 של שרימפס."
 הלב שלי חזר, סוף כל סוף, לפעום בקצב רגיל אבל המוח שלי

עדיין הריץ את כל התרחישים האיומים שהיו יכולים לקרות. כל אחד מהם גרם לי להדק את האחיזה שלי בהגה. מעבר לכעס המוצדק על חוסר האחריות שלה עלו במוחי עוד כמה תהיות. מה אם לא הייתי רואה אותה? מה אם לא הייתי עוצר בזמן? דבר אחד היה ברור, לזואי ולי היה הרבה מזל היום, ונראה שרק לאחד מאיתנו אכפת מכך.

האגם ומרכז העיירה כבר נראו באופק ונתתי למראות המוכרים להרגיע אותי. חלפנו על פני בית הקפה החדש והמשתלה הסמוכה שנפתחה בלייק דרייב. על פי השמועות, חנות גבינות עמדה להיפתח בכיכר העיר – סימנים נוספים לצמיחה של סטורי לייק, שממנה נהנתה חברת השיפוצים של האחים בישופ. העסק המשפחתי, שהיה פעם על סף פשיטת רגל, היה עמוס בהזמנות עבודה בתוך פחות משנה. גם משרד עורכי הדין שלי נהנה מהצמיחה הזו.

עשיתי סיבוב פרסה וחניתי בזהירות מול "סיפורי סטורי לייק" – חנות ספרים פינתית עם חיפוי עץ לבן ואוסף אקלקטי של ספרים חדשים וישנים בחלון הראווה.

"הנסיעה הסתיימה. תהיי יותר זהירה," אמרתי, והייתי די בטוח שאני מוגן מפני האיום של פירות ים ברכב שלי. זואי גלגלה את העיניים שלה. "אלוהים אדירים, גייג', תירגע! אף אחד לא מת."

אבל על כביש אחר ביום אחר מישוהו כן מת. הייזל השמיעה צליל חנוק מהמושב האחורי בין שני הכלבים. דממה כבדה השתררה ברכב. אפילו הכלבים הרגישו את חוסר הנוחות. ננה ייבבה וזואי דפקה את הראש שלה במשענת המושב. "שיט. הייז, את יכולה לתת לנו רגע לדבר?"

"כן, בטח. אני רק אקח את הכלב שלי ו... אופס, התכוונתי לשני הכלבים, כי ננה כבר עומדת על המדרכה. אני אשאיר אתכם להתמודד עם... המבוכה שלכם," היא אמרה ויצאה מהמושב האחורי.

זואי חיכתה עד שהייזל סגרה את הדלת ואז כיסתה את פניה בידיה. "אני כל כך מצטערת. היה לי יום גרוע ושכחתי לחשוב לפני שאני מדברת."

הנדתי בראשי. "זה בסדר. הפחדת אותי בטירוף והוצאתי את זה עלייך. זה לא היה הוגן." אף על פי שהיא באמת צריכה להיות זהירה יותר, חשבתי לעצמי.

"ברצינות, לא ניסיתי להזכיר לך את התאונה של לורה בכוונה. לפעמים פשוט נפלטות לי מילים מהפה כאילו אין לי שום שליטה עליהן."

"שמתי לב לזה," אמרתי ביובש. "אולי אני קצת מצטער שהתנהגתי כמו אידיוט, ואני גם מצטער שגוס התנהג כמו אידיוט. את בטח לא תאמיני לזה, אבל העובדה שהוא חלק איתך את ארוחת הצהריים שלו אומרת שהוא מחבב אותך."

"נהדר! אחרי שבנים משכו לי בקוקיות בגן השעשועים, עכשיו יש לי רומן אלים עם עיט קירח. נשמע מתאים למצב העניינים. בכל מקרה, תודה על הרפלקסים המהירים ועל הטרמפ." היא הושיטה יד אל ידיה הדלת.

"אני צריך לקחת את הכלבה שלי," אמרתי והנהנתי לעבר החנות. שנינו יצאנו מהטנדר ועמדנו במבוכה על המדרכה. היה משהו בזואי מודי שהטריד אותי. היו כמה דברים. התחלתי לנתח אותם מהרגע הראשון שפגשתי אותה. בדבר אחד הייתי בטוח, אני חייב להיזהר ממנה.

תחבתי את הידיים שלי לכיסים. "את בטוחה שאת בסדר?" "אני בסדר גמור. החזה שלי כואב כאילו עברתי ממוגרפיה כפולה וגם התחת שלי ידע ימים טובים יותר, אבל חוץ מזה אני שלמה." "למה את מחפשת דירה?" שיניתי את הנושא כדי לא לדבר על הקימורים הבולטים של זואי.

היא נאנחה. "זה סיפור ארוך שקשור לעובדה שאיבדתי את הדירה שלי בניו יורק, וזה אומר שאני צריכה לפנות משם את הדברים שלי, וזה אומר שאצטרך למצוא מקום גדול יותר מחדר במלון. וחוץ מזה, אם אישאר פה עד להודעה חדשה אני צריכה למצוא פתרון מגורים חסכוני יותר."

היא התחלחלה כשאמרה את המילים "עד להודעה חדשה". נאנחתי וניסיתי להתעלם מהשמש, שהאירה את השיער שלה

וגרמה לו להיראות כמו אש. השקעתי הרבה זמן בהתעלמות מדברים כשהייתי ליד זואי.

"להישאר פה זה לא הדבר הכי גרוע בעולם." החוויתי לעבר מי האגם הנוצצים מעברו השני של הכביש.

"זה משהו שאומר אדם שבחיים לא גר בניו יורק. אתה נשמע כמו אחד הגיבורים בספרים של הייזל שמנסה לשכנע גיבורה להתמסר לקסם של החיים בעיירה קטנה."

"תמיד ידעתי שמתאים לי להיות גיבור."

היא העמידה פנים שהיא מקיאה.

החוויתי לעבר דלת חנות הספרים. "אחרייך."

3

תקופת יובש

אי

"קורבנות של עיטים קירחים לפני ג'נטלמנים. אני מתעקש," אמר גייג' והחזיק בשבילי את הדלת. גלגלתי את העיניים.

כבר די הרבה זמן שאני חושדת שהגבר הזה לא מחבב אותי. בדרך כלל הייתי מעולה בלקרוא אנשים. גייג' בישופ היה הבחור הכי נחמד בחדר – לכולם חוץ ממני, כאילו משהו בי עורר בו סלידה אבל הוא היה מנומס מכדי להגיד את זה. היה לי ברור שהוא כועס כי נחש גרם לי לזנק לאמצע הכביש וכי בטעות העלבתי את המשפחה שלו, ולמרות זאת הוא המשיך להעמיד פני מנומס.

זה היה מעצבן. למה אנשים לא יכולים פשוט להיות כנים? הוא בטח כזה מנומס גם במיטה, החלטתי. "סליחה, גברתי, אכפת לך שאחדיר לתוכך את הזין שלי שוב ושוב?" הממ... מעניין מאוד. לגייג' הדמיוני היו נתונים לא רעים בכלל. "מה?" שאל גייג'.

מצמצמתי וחזרתי למציאות, וראיתי שהוא נועץ בי מבט בוחן כשהוא ממשיך להחזיק את הדלת.

"מה-מה?" שאלתי בנימה התמימה ביותר שהצלחתי לשוות לקולי ובלחיים סמוקות.

העיניים שלו הצטמצמו בחשדנות. "את נראית כאילו את זוממת משהו."

"אתה לא מכיר אותי טוב מספיק כדי לדעת מתי אני זוממת משהו." נדחקתי על פניו בדרכי לחנות ונשמתי נשימה עמוקה. ריח של ספרים! זה היה ניחוח של אפשרויות.

אלפי ספרים על מדפים, שנכתבו על ידי אנשים שעברו דברים קשוחים, חיו חיים מעניינים והצליחו לכתוב על זה ספרים שלמים. חנויות ספרים תמיד עוררו בי תקווה שאמצא בהן את התשובות שאני מחפשת, ושזכותן אצליח, סוף כל סוף, להשליט קצת סדר בחיים שלי. "זוזי!" זקן עם שיער שיבה, פנים חרושות קמטים ומשקפיים עבים כל כך עד שנראו כמו עדשות טלסקופ חלף על פניי בנסיעה מהירה על קלנועית שעליה צוירו להבות.

גייג' – ג'נטלמן בעל כורחו – משך אותי מדרכו של האיש וגבי שוב נצמד לחזית גופו.

לעזאזל. זאת הייתה חזית נאה ביותר – מוצקה, שרירית, חמה. ומעיל הפלנל שידר בדיוק את המידה הנכונה של גיבור ממעמד הפועלים ברומן רומנטי. המגע הזה שימח מאוד את הגוף המטופש שלי.

אם תקופת היובש שלי כל כך ארוכה שהגעתי למצב שבו כל מגע רגעי בכל גוף של גבר אקראי מעורר בי את הרצון להתפשט, אני כנראה מתחילה לצאת משליטה.

"את צריכה מלאך שומר," רטן גייג' והרפה ממני.

"התקרית הזו לא הייתה באשמתי," התעקשתי.

"תיזהר, ג'ורג', אחרת יעיפו אותנו מפה," שותפתו של הגבר על הקלנועית – אישה שחורה עם תלתלים כסופים קופצניים – הזהירה אותו. היא ישבה על ההליכון שלה כמו על כיסא מול מתקן מסתובב של ספרי מדע בדיוני.

"זאת לא אשמתי שהמעברים האלה צרים יותר מחור תחת," צעק

ג'ורג', הנהג האגרסיבי, ממדף המערבונים ההיסטוריים.

התרחקתי קצת מגייג'. הרגשתי צורך להתרחק ממתח מיני חד-

צדדי לפני שאעשה או אגיד משהו שאתחרט עליו.

העפתי לעברו מבט וכמעט נפלתי כשהבנתי שהוא בוהה בישבן שלי. אולי הוא בעצם לא שונא כל דבר בי.

כחכחתי בגרוני ביהירות והוא מיהר להיישיר אליי מבט. "יש לך קצת... לכלוך." הוא הצביע לכיוון הישבן שלי. לעזאזל. ברור שיש לי.

"תודה," מלמלתי וחמקתי אל השירותים.

כשיצאתי – אחרי שהחלפתי את כתמי הלכלוך בכתמי מים – הייזל וצ'בי, הבעלים של החנות, כבר סידרו עותקים מוזמנים בערמות על השולחן שמאחוריו היא אמורה לשבת ולחתום עליהם. שני הכלבים בהו במבט מלא תאווה בצנצנת החטיפים לכלבים שליך הקופה הרושמת שאליה תחב גייג' את ידו. "שבו," אמר גייג'. הכלבים התיישבו על הרצפה בתנועה מתואמת וכשכשו בזנבותיהם.

העמדתי פנים שאני קוראת בעיון את הכריכה האחורית של ביוגרפיה חדשה של מפורסם כלשהו כדי שאוכל לבחון אותו מאחורי הכריכה.

הוא היה האח המגולח למשעי והרגוע שהיה נחמד לכולם חוץ ממני. שערו החום הסתלסל בקצותיו ושיווה לו מראה פרוע תמידי. הוא נראה כמו בחור שיעזור לאישה זקנה להכניס את המצרכים שלה למכונית. אפשר לקרוא לזה קסם נערי אם מדובר בגבר עם פנים מסותתות? אצטרך לשאול את הייזל, המומחית.

לא שזה משנה, כמובן. השורה התחתונה היא שגייג' בישופ ממש לא היה לטעמי. היה יותר סיכוי שאצא עם בן הדוד שלי מאשר איתו. הוא התכופף עם חטיף בכל יד, ולמורת רוחי מייד מצאתי את עצמי מסתכלת על הירכיים השריריות שלו במכנסי הג'ינס. נאנחתי וחרקתי שיניים. אוקיי, זה רשמי, תקופת היובש הזו היא בעיה. המוטו שלי תמיד היה "לדפוק ולזרוק", אבל בעיירה קטנה כמו זו לא עובר. כולם ידעו על הרומן שלי עוד לפני שאספיק לפתוח את החזייה. ואין לי שום כוונה לפתוח את גיסה לעתיד של הייזל – שבכלל לא סובל אותי – לסטופ.

אפילו שלגמרי הייתי יכולה לעשות את זה.

אם הייתי רוצה.

ואני ממש לא רוצה.

"את נראית כאילו מתחשק לך לטרוף אותי."

מרוכב בהלה הספר בכריכה הקשה נשמט מידי בקול חבטה. הסל בחזית ההליכון של האישה היה עמוס ברומנים.

"מי, אני? לא. ממש לא!" הנדתי בראשי במרץ עד שנתקפתי סחרחורת.

היא גיחכה. "מאוד משכנע."

"הוא לא הטיפוס שלי."

היא הסתכלה עליי כאילו הצעתי לעשות לה קולנוסקופיה. "למי

אכפת? החיים קצרים. תזמיני קינוחים. תשכבי עם החתיך."

"תודה על העצה לגבי חיי המין שלי, אישה זרה לחלוטין."

"אופל", היא אמרה. "ואת מבזבזת את הזמן שלך על שטויות כמו

טיפוסים. חיים רק פעם אחת. כדאי שלפחות תיהני מהחיים שלך."

היא התרחקה בצעדים כבדים עם ההליכון שלה ואני המשכתי

לבהות בה. אנשים פה ממש חטטנים. ולא מהססים לתת עצות.

"אופל, מתי תשכנעי את ג'ורג' להשתתף בשיעורים שלי?" קראה

היזל, והצביעה על האיש שעל הקלנועית. ברור שהיא הכירה את

השמות של שניהם. היא הייתה עכשיו תושבת רשמית של סטורי לייק,

ולהכיר את השכנים זה בטח סעיף חובה שמופיע באיזה תקנון של

העיירה.

אופל גלגלה את העיניים שלה. "תסמכי עליי, היזל, את לא רוצה

את הצרה הזאת בכיתה שלך."

"אני אגיע כשלא יהיה לי משהו טוב יותר לעשות, ותמיד יש לי

משהו טוב יותר לעשות," נבח ג'ורג' בתגובה בשעה שהוא ביצע סיבוב

קטן ומדויק עם הקלנועית.

היזל התחילה לאחרונה ללמד כתיבה יוצרת בסטורי לייק הייבן,

ונראה היה שהיא נהנית מזה. סופרת, חברת מועצת העיירה ועכשיו

גם מורה. היא כבר לא הייתה האישה המופנמת שלא התקלחה וסירבה

לצאת מהדירה שלה במשך שבועות שלמים.

עקפתי את התצוגה של ספרי הילדים המאוירים ופניתי ליד שולחן עמוס בספרי היסטוריה מקומית ובעציצים ירוקים בוהקים.

"מה הקטע עם כל העציצים, צ'בי?" שאלתי.

בעל החנות הרים את מבטו מסידור ערמת הספרים של הייזל. הוא היה בחור גבוה ורחב ממדים ולבש – כמו תמיד – מכנסי ג'ינס רפויים, סניקרס, וטישירט שעליה התנוססה תמונה של המוזיקאי התורן. היום זה היה מיילס דייוויס. צ'בי שיחק פוטבול בקולג' במשך שלוש עונות, ואז פציעה גרמה לו להתמקד בתואר הכפול שלו במידענות ובתולדות המוזיקה.

"שיתוף פעולה ניסיוני עם 'עלים ירוקים'. החלפתי איתם ערמה

של ספרי גינון בתצוגה שלהם תמורת העציצים האלה," הוא אמר.

זה נתן לי השראה פתאומית ונכנסתי לאפליקציית הפתקים בטלפון שלי. גללתי אחורה על פני כמה עמודים קודמים של רעיונות מבריקים, רשימות קניות ותהיות פילוסופיות ששכחתי מהן, ועמדתי לכתוב לעצמי שכדאי לי להביא כמה עותקים מהספר של הייזל למשתלה כשהרגשתי שמישהו מציץ מעל הכתף שלי.

"את יודעת שמותר לך לכתוב יותר מפתק אחד, נכון? את לא חייבת לשמור את כולם בתיקייה אחת," אמר גייג'.

הצמדתי את הטלפון לחזה שלי. "יש לי שיטה, חטטן אחד."

אוקיי, לא באמת הייתה לי שיטה. אבל הייתה לי כוונה ליצור שיטה שבה אוכל להשתמש. זה היה בערך אותו הדבר.

"היא לא נראית מאוד יעילה."

"אין לך כמה עבודות שאתה יכול ללכת לעשות במקום אחר?" שאלתי בעוקצנות.

"את מתכוונת עכשיו שאני לא עסוק בלהציל לך את החיים?"

"אני מכניסה שרימפס לרשימת הקניות שלי," הזהרתי אותו.

"תעשי לכולנו טובה ותתרחקי מהכביש," הוא אמר. "נתראה, הייזל."

"תודה על הטרמפ, גייג'. תן לקאם נשיקה ממני," קראה הייזל.

"אין מצב. ביי, צ'בי. ננה, נלך למצוא את הדורים שלך לפני

שהם יעשו משהו מטומטם."

ננה השמיעה יבבה מעוררת רחמים שמשכה את תשומת ליבו של חתול פרוותי בצבעי שחור-לבן שלא הבחנתי בו עד שהוא זינק על השולחן הסמוך אליי. מה הבעיה של בעלי החיים בעיירה הזו? בניו יורק הייתי צריכה לחשוש רק מלהקות יונים, מאיזה דוגווקר או שניים שטיילו עם תריסר כלבי יורקשייר טרייר זעירים ומעכברושים בימים שבהם אספו את הזבל. סטורי לייק הייתה כמו לחיות בפנינת ליטוף שבה כל בעלי החיים משוטטים בחופשיות עשרים וארבע שעות ביממה. עד שגייג' והכלבה שלו יצאו מהחנות – לא שבאמת הסתכלתי עליו, או התפעלתי מהתחת נטול הלכלוך שלו – שכחתי מה רציתי לכתוב בפתק. פלטתי אנחה כעוסה והתיישבתי על שרפרף גבוה ליד הקופה הרושמת בשעה שהיזל וצ'בי התחילו לעבוד על ערמת העותקים החתומים.

"הי, מה מצב ההזמנות המוקדמות של העותקים החדשים, צ'בי?" שאלתי.

"טוב. זאת ההזמנה המוקדמת הכי גדולה שהייתה לחנות הזו אי פעם. יש פתק על הקופה הרושמת עם המספרים החל מהבוקר." רכנתי על הדלפק ותלשתי את הפתק מהמסך. "לא רע! אבל נראה לי שאנחנו מסוגלים להגיע לוואו."

היזל פלטה נחרה בשעה ששרבטה את שמה על הדף. "מה זה וואו?" שאל צ'בי. הוא פתח את העותק הבא והחליק אותו אל היזל.

"אני רוצה מספרים של רשימות רבי המכר. מספרים שיגרמו לשאר המוציאים לאור ללחוש מחמאות עליי מאחורי הגב שלי כי הם היו רוצים שהיזל תהיה הלקוחה שלהם." "טוב, את בבירור מתנהגת בצורה מגוחכת," אמרה היזל, והושיטה יד אל העותק הבא.

"אל תדברי בזמן שאת חותמת. את יודעת שאת לא מסוגלת לעשות כמה דברים בויזמנית," הזהרתי אותה.

ג'ורג' התנגש במדף בחזית החנות עם הקלנועית שלו והעיף כמה ספרים על הרצפה. "מנקה למעבר מספר שלוש!" הוא נבח, ואז גיחך בקול חנוק מהבדיחה של עצמו.

צ'בי סימן לי לפתוח את העותקים במקומו והלך לתקן את הנזק. "אני פשוט שמחה שחזרתי לכתוב. אולי לא נילחץ מההשקה ומהמספרים?" אמרה הייזל, והיזהרה ערמה של עותקים חתומים הצידה. "חברה שלי," אמרתי ופתחתי את העותק הבא של הספר של הייזל. "את תמשיכי להתרכז בכתיבת המילים הכי טובות בעולם, ואני אעשה את העבודה השחורה. ככה מערכת היחסים הזו עובדת על הצד הטוב ביותר. את תדאגי להישאר בתוך בועת היצירות שלך ותני לי לטפל בשטן כדי להבטיח את ההצלחה שלך."

"אה-הא. ובמקרה הזה השטן הוא צ'בי?" שאלה הייזל. האיש המדובר זקף שתי אצבעות כמו קרניים על ראשו. הפעמון שמעל הדלת צלצל וגרם למיטקיוט להתחיל לנבוח במרץ. הוא פתח בריצה מטורפת לעבר האדם שנכנס. "מיטקיוט, לא לזוז!" פקדה עליו הייזל. אבל הכלב הקטן היה נרגש מכדי להקשיב לה. זינקתי קדימה וניסיתי לתפוס את קצה הרצועה, אך זו הסתבכה סביב רגליי ורגלי השרפרף, והעיפה את שנינו על הרצפה ולעבר תצוגה של עותקים משומשים של סדרת "תיכון סוויט ואליי". דריוס אוגל'ורפ – ראש העיר הצעיר וכוכב נבחרת הריצה – נכנס פנימה בצעדים קופצניים. "אותך חיפשתי!" הוא אמר, ולא נשמע מופתע לראות אותי על הרצפה. "אותי?" שאלתי, וירקתי קצת מהפרווה של מיטקיוט. הכלב הסתובב והתחיל ללקק לי את הפנים בהתלהבות עם ריח הפה הרוחה שלו. "איכס!" גנחתי.

מיטקיוט הצמיד את האף הקר והרטוב שלו לצווארי ורחרח אותי בשמחה. ליטפתי את הגב שלו במבוכה. "מצטערת, לכלב שלי יש התקפי אהבה. לפחות הוא לא השתין מרוב התלהבות הפעם," אמרה הייזל בעלילות.

הרחקתי את גוש הפרווה הלקקן במשקל תשעה קילו מהחזה שלי ובחנתי את החלק הקדמי של בגדיי. "תודה לאל!" הנחתי את הכלב על הרצפה וגירשתי אותו לכיוון אימא שלו. "אתה לא אמור להיות בבית הספר?" שאלתי את דריוס.

הוא הושיט את ידו והקים אותי על רגליי. הוא היה נער גבוה

וגמלוני עם גפיים כמו של סייח שעזרו לו לשבור את רוב שיאי הריצה בבית הספר. והוא גם היה די גאון. "יש לי שיעור חופשי. המנהל ספראוט מרשה לי לנצל אותו לטיפול בעניינים של העירייה."

"מה מביא אותך לחנות הספרים כראש העיר?"

הוא דחף את המשקפיים שלו במעלה אפו. "קודם כול, שמעתי על התקרית שלך עם גוס ורציתי להתנצל בשם העיירה. אני מקווה שאת לא חושבת שהתקרית המצערת הזאת מייצגת את החוויות עם כל בעלי החיים בסטורי לייק."

"גרלנד והפה הגדול שלו," מלמלתי בכעס. "אני בסדר. זה היה מחירי ומצלק, אבל אני בטוחה שאתגבר על זה." זה מה שתמיד עשיתי. התגברות על דברים היא אומנות, ואני הייתי אומנית. דריוס חייך אליי מאוזן לאוזן. "נהדר. בשם העיירה, קבלי בבקשה את קופון ההתנצלות הזה בשווי עשרה דולר לשיט חגיגי באגם על סיפון הטיקי בארג'."

"סירת הפונטון הזאת לא טבעה בקיץ שעבר?" תושבי העיירה השכנה הצליחו לחבל בפסטיבל הקיץ של סטורי לייק והטביעו סירת פונטון מלאה בקשישים באגם. למרבה מזלם של כל המעורבים בתקרית, קרקעית האגם הייתה בעומק מטר ועשרים וכל האנשים על הסיפון נהנו מהשחייה המרעננת בחזרה אל החוף.

"יש לך זיכרון מעולה. כן, הסירה נפגעה מעט מנזקי מים, אבל עד החודש הבא, או לפחות עד חודש יוני, כל הנזקים יתוקנו והיא תחזור לשוט באגם."

"אכתוב את זה בלוח השנה שלי," אמרתי ודחפתי את הקופון לכיס. האצבעות שלי נגעו ברף נייר נוסף ושלפתי אותו החוצה. זאת הייתה רשימת הקניות שלי לחג המולד. לעזאזל! הקדירה של לה קרוזה הייתה יכולה להיות המתנה המושלמת להיזל במקום מארז סבוני הרחצה בריח אורנים שעליו התפשרתי בערב חג המולד. דריוס מחא כפיים. "מעולה. ועכשיו לעניין הבא, הייזל אמרה שבין כל הדברים שעשית במסגרת העבודה שלך כסוכנת ספרותית התעסקת גם קצת ביחסי ציבור – כיחצנית הלא רשמית שלה."

"באמת?"

"אל תעמידי פנים שאת לא יודעת שאת גם היחצנית שלי," קראה הייזל מהשולחן. "את ארגנת מסע יחסי ציבור שלם באירופה!"
 "זה שבו שתינו חטפנו שפעת וכייס גנב לי את הדרכון?" שאלתי.
 היא הצביעה עליי בעט שלה. "כן. ועדיין הצלחת להרשים שישה מוציאים לאור זרים ולהחזיר אותנו הביתה שלמות."
 "אני רוצה להציע לך עבודה," הכריז דריוס.

מצמצתי. "מה? למי? לי?"

הוא גיחך כאילו הרגע סיפרתי בדיחת אבא. "כן, לך."
 תהיתי אם הלחץ מרוב המאמצים להיות מצטיין המחזור, להוביל את נבחרת הריצה ולנהל עיירה שלאחרונה כמעט קרסה כלכלית בגלל בעיית שפכים התחילה להשפיע עליו. "זה מחמיא לי, אבל כבר יש לי עבודה. אני הסוכנת הספרותית של הדיווה הזאת שם ששרה לכלב שלה."

הייזל שרה את "Our Song" של טיילור סוויפט למיטקיוט הנלהב.

אני יותר התחברתי לשיר "Anti-Hero".

"ברור," דריוס ניסה להרגיע אותי. "התכוונתי למשרה חלקית בשביל העיירה. אני רוצה לשכור אותך לעבוד כמה שעות בשבוע בתור היחצנית של העיירה. אנחנו מתקרבים לעונת התיירות, ואני רוצה להראות לדומיניון שאנחנו לא פראיירים."

דומיניון הייתה העיירה השכנה, שבה היו המון תיירים ויחס מגעיל לאורך כל השנה. ראשת העיר שלהם ניסתה לא מזמן לאלץ את סטורי לייק לוותר על עצמאותה ולהסכים לסיפוחה לדומיניון על ידי שכנוע אחת מחברות מועצת סטורי לייק לבגוד בעיירה שלה. אמילי ראמפ עדיין גרה פה ושילמה באומץ את המחיר על הבגידה שלה.

טפחתי על הכתף שלו. "אתה מנומס מכדי להגיד שאתה רוצה לקרוע לדומיניון את הצורה?"

הוא התכווץ. "כן. אני מקווה שזה לא מאכזב אותך."

"דריוס, חברי, אתה מדבר עם מלכת הנקמות. אני חיה בשביל כעסים שלא נשכחו."

"זה נכון," קראה הייזל. "היא עדיין שונאת את הילדה ההיא

מכיתה ה' שהזכירה למורה שהוא עדיין לא נתן שיעורי בית דקה לפני שהשיעור נגמר ביום שישי."

"גוונדולין מרפי הנבלה!" סיננתי כשנזכרתי בה.

"דומיניון ניסו להרוס לנו את העיירה. הם ניסו להפוך אותנו לאיזו שלוחה רועשת ומזוהמת של חופשת האביב אצלם. אני רוצה שהם ישלמו על זה. אני רוצה לפגוע בנקודת התורפה שלהם ולגרום להם להתחרט על היום שבו הם ניסו להתעסק עם סטורי לייק!" דריוס הניף וטלטל את האגרופ שלו.

"אני אוהבת את הצד הזה בכך, גאון קטן. איך אפשר לעזור?"

"העיירה צריכה משהי שתוכל לשכנע תיירים שסטורי לייק היא היעד שבו הם רוצים לבלות את חופשת הקיץ שלהם. אנחנו כבר רואים עלייה בכמות התיירים בזכות פתיחת בית האבות, וכמובן בזכות סופרת הרומנים הרומנטיים המפורסמת," הוא המשיך.

"זאת אני! הוא מתכוון אליי," אמרה הייזל בנימה מתנגנת. מיטקיוט נבח לאות הסכמה.

"אבל זה לא מספיק. אנחנו צריכים לעשות מאמצים כדי לגרום לאנשים לבוא הנה ולהוציא פה כסף – ורצוי שזה יקרה לאורך כל השנה," הוא אמר.

"אני אחזור לנוי יורק עד הסתיו." בבקשה, אלוהים. הוספתי במחשבתי. "יכול להיות שאוכל לעזור עם התיירות באביב ובקיץ אבל כדאי שתדע שאני סוכנת, לא יחצנית אמיתית."

"אל תקשיב לה, דריוס," קראה הייזל מהשולחן. "היא עושה לי יחסי ציבור כבר שנים. היא מושלמת לכל הצרכים שלך."

אף פעם לא הייתי מושלמת לכל הצרכים של אף אחד.

"מעולה," אמר דריוס. "יש אפילו משכורת. קטנה."

שילבתי את הזרועות שלי. "תמשיך לדבר."

הוא סקר את החנות במבט מהיר ואז הושיט לי עטיפת מסטיק מקופלת כאילו מדובר במתכון הסודי של הסבתא-רבתי שלו לצ'ילי. הסכום הכתוב עליה היה נמוך יותר מזה שהרווחתי בתור מוכרת בייגלס בקניון כשהייתי תלמידת קולג'. אבל בהתחשב במצבי הנוכחי, כל פרוטה הייתה חשובה.

"אני יודע שהסכום הזה צנוע," הוא מיהר לומר. "אבל זה מה שהתקציב שלנו מאפשר. אל תשכחי שאת תספקי שירות חשוב מאוד לאנשים הטובים שגרים בסטורי לייק. ואת גם תקבלי אספקה בלתי מוגבלת של מרצ'נדייז ייחודי של העיירה, כמו זה."

הוא שלף גלוייה מהתרמיל שלו בתנועה חגיגית. זה היה ציור של שלט הכניסה לעיירה שבו הייתה תקועה מכונית עם גג נפתח. גוס מצויר עמד על גג המכונית ואחז בדג במקור שלו. ברוכים הבאים לסטורי לייק.

"הנצחת את ההגעה שלנו לעיירה! זה קורע מצחוק ומתוק בו-זמנית."

"מועדון השיווק והעיצוב הגרפי בתיכון שואב השראה מהחיים האמיתיים. את והייזל הדבר הכי טוב שקרה לסטורי לייק מאז שהאוטובוס מסיבוב ההופעות של דייב מת'יוס בנד התקלקל פה בשנת 2013."

"מה אתה רוצה שאעשה?" שאלתי.

דריוס הצמיד את כפות ידיו זו לזו. "אני רוצה שתשתפי פעולה עם מועצת העיירה ועם עסקים מקומיים כדי להביא לפה עוד אנשים. ככל שיותר תיירים יגיעו כך יותר אנשים יתאהבו בעיירה היפהפייה שלנו, וכך יותר אנשים יעברו לגור פה וישלמו ארנונה. אנחנו נוכל לשדרג את מפעל טיהור השפכים, לבנות מגרשי פיקלבוול ולהפוך את מרכז העיירה ואת שפת האגם למקומות בילוי שאי אפשר לעמוד בפניהם. ואז נוכל להשוויץ בהצלחה שלנו ולעצבן את דומיניון!"

חיבבתי את סטורי לייק. כלומר, לא רציתי לעבור לגור פה באופן קבוע, אבל זה היה מקום חמוד ומזור שהזכיר לי את עצמי. ובעיקר – הייתי צריכה את הכסף.

"אוקיי."

"אוקיי? באמת?" שאל דריוס.

הנהנתי. "כן, בוא נעשה את זה. מה עכשיו? לוחצים ידיים? חותמים על חוזה?"

"מחליפים כִּף רשמי," הוא אמר והרים את ידו.

"מה?"

הוא חיך. "אני סתם צוחק. הבאתי חוזה." הוא תחב יד לתיק הגב שלו ושלף ממנו צרור דק של מסמכים.

"כדאי שתתני לעורך דין לקרוא את זה," קראה הייזל.

"אני בטוח שגייג' ישמח לענות על כל שאלה," אמר דריוס והציץ בשעון החכם שלו. "אני צריך לחזור, יש לי שיעור כימיה."

"אלווה אותך החוצה," אמרתי, ושילבתי את הזרוע שלי בזרועו.

"אז דריוס, זאת תהיה הפקדה דו־שבועית, או תשלום של סכום גדול מראש?"

מאפינס בעיצוב מטאורים

זיוג'

הכניסה לסטורי לייק הייבן הייתה רצועת אספלט חדשה ורחבה בין שני עמודי אבן בקצה הצפוני של העיירה. השלב הראשון של שיפוץ שטח בית החולים לשעבר ומתחם הדירות הקטן הסמוך, שבו התגוררו בעבר עובדים, והפיכתם לבית אבות חדש ומהודר החל.

חברת השיפוצים של האחים בישופ הובילה עכשיו את השלב השני – בניית שכונת דיור עצמאי על שטח חקלאי מוזנח בגודל של כשמונים דונם. בסך הכול יהיו פה חמישים בתים חד-מפלסיים עם מוסכים מקורים צמודים, דלת כניסה ללא מדרגות, ומפתנים רחבים דיים למעבר של כיסאות גלגלים. שנים-עשר הדיירים הראשונים היו אמורים לעבור לגור בהם בחודש מאי.

נופפתי לצוות הגננים שעבדו על ערוגות הפרחים החדשות לאורך שביל הגישה ועצרתי ליד שפת המדרכה, מול בית כמעט גמור בעל חיפוי ירוק-כהה. תחושת גאווה החליפה את הלחץ המתמשך מהבוקר. אנחנו בנינו את זה. ביחד. הדור החדש של בני משפחת בישופ שמשאיר את החותם שלו בסטורי לייק.

הטנדר של קאם חנה ברחבת החניה, והטנדר של ליוויי חנה מעבר לכביש. ננה רעדה בהתרגשות. הכלבה הזאת אהבה מאוד אתרי בנייה. היה בהם שילוב מושלם של אנשים שהקדישו לה תשומת לב, ואוכל שהושאר ללא השגחה בגובה נגיש לכלבת גולדן רטריבר.

נכנסנו מבעד לדלת ההזזה האחורית, ונשמתי נשימה עמוקה. צבע טרי, שטיח חדש ונסורת. היה שם ריח של בית, של משפחה. והיו שם גם קולות של משפחה.

"לך תזריין. אין לי מושג על מה אתה מדבר."
"נשרו לך כמה תאי מוח מאז אתמול? איך אתה לא זוכר? בילינו שעות על הדבר הזה!"

האחים שלי התווכחו במרתף בקולות רמים שהצליחו לגבור על הרעשים של הצוות שהתקין ארונות במטבח. אחרי שמספיק אנשים בירכו את ננה לשלום, ירדנו למטה.

קאם וליוויי לא התקדמו יותר מדי בשינויים בהזמנת העבודה של בניית חדר אחסון לגו מאז שעזבתי מוקדם יותר. שניהם ישבו על דליים הפוכים מחנות כלי עבודה והסתכלו על מסכי הטלפונים שלהם. קאם הרים את מבטו. "ג'יג", אתה זוכר את מכונת הפינכול שאבא שם באסם כשהיינו ילדים, או שאתה אידיוט כמוהו?" הוא הצביע על ליוויי, שפיהק והניד בראשו.

"בית השעשועים?"
"אמרתי לך!" קאם זינק על רגליו והצביע על ליוויי בתנועת ניצחון.

ליוויי גלגל את העיניים שלו. "עבדתי עליו. הוא כבר עמד לנסוע לבית של אימא ואבא ולחטט באלבומי התמונות הישנים. אני תכננתי ללכת לישון קצת בטנדר שלי."

"ידעתי שאתה עובד עליי," התעקש קאם.
"אתה נראה נורא, ליבי," אמרתי. היו לו עיגולים כהים מסביב לעיניים והשיער שלו הזדקק לכל הכיוונים.

הוא זקף לעברי אצבע משולשת בתגובה.
"מה לעזאזל הבעיה שלך? היית במועדון כל הלילה?" שאל קאם. פלטתי נחרה. ביום שבו ליוויי יצא לבלות מרצונו החופשי חזירים יעופו.

"כתבתי," הוא אמר ושוב פיהק.
"נהדר. זה בדיוק מה שהיה חסר לי – עוד אח במשרה חלקית," רטן קאם.

"לך תזדיין, קאמי. אני לא רוצה לשמוע מילה ממך. לא עשית שום דבר מאז שעזבתי."

"הי, אידיוט, חצינו את הכביש והחלפנו את האריח הפגום במרפסת השירות," הסביר ליוויי ושפשף את פניו בידו. "איפה הכריך שלי?"

"שיזדיין הכריך שלך. איפה ספריי האיטום שלי?" שאל קאם בכעס.

"הינה ספריי האיטום והכריך המזדיינים שלךם!" זרקתי על כל אחד מהם את השקית שלו.

קאם הוציא את המכל מהשקית שלו. "למה זה לקח כל כך הרבה זמן?"

"איפה לעזאזל החרדל שלי?" שאל ליוויי, שהסתכל בזעף על הכריך שלו. ננה התקרבה אליו ונעצה בו מבט מלא תקווה.

"הסעתי את הכלה לעתיד שלך ואת החברה חסרת האחריות שלה אחרי תקרית עם גוס. והוא נמצא בשקית, מטומטם."

ליוויי הפסיק לחפש את החרדל לרגע. "חה-חה. הלך עליך."

הרמתי את חגורת הכלים שלי. "סליחה?"

הוא כיוון את קצה הכריך שלו אל קאם, וננה קירבה אליו את החוטם שלה ורחרחה. "ככה כל העסק הזה התחיל – כשהצלת את הייזל מגוס. אתה משחק אותה גיבור עם זואי? זה סימן."

קאם חייך, וזה הטריד אותי. עדיין לא התרגלתי לראות את אחי הרגזן מאושר. "באמת הייתי גיבור!" הוא הכריז.

הנדתי בראשי בשעה שחגרתי את החגורה. "תעשה לי טובה. אתה לא יכול לשכתב את ההיסטוריה. אתה צעקת עליה והאשמת אותה בניסיון להרוג עיט קירח. אתה צריך לנשק לה את הרגליים כל יום רק על זה שהיא סובלת אותך ואת העצבים שלך. ומתי בדיוק התחלת להאמין באמונות תפלות, ליבי?"

ליוויי משך בכתפיו והשפריץ נהר צהוב של חרדל על הכריך שלו. ננה רטנה בשקט והריר התחיל לנזול בחופשיות. "אולי זה מחוסר שינה, אבל זה נראה לי כמו דפוס חוזר," הוא אמר.

לא אהבתי את הכיוון של השיחה הזאת. נאלצתי להזכיר לעצמי

שוב ושוב שאני לא בקטע של זואי, וזה יהיה הרבה יותר גרוע אם האחים שלי יקלטו את המשיכה הזאת – שהייתה גופנית בלבד.

"אני רק רוצה להבהיר שגוס הוא לא שדכן, הוא עיט קירח שיש לו נטייה להתנהג כמו חתיכת חרא. הוא הפיל על זואי נחש. היא רצה לכביש והתנגשה בי," הסברתי.

זה מחק את החיוך מהפנים של קאם – שפרע את הפרווה של ננה כדי להסיח את דעתה מהנקניק. "היא בסדר?"

"היא בסדר גמור." וגם אני אהיה בסדר גמור אחרי בירה, מקלחת ושינה טובה כדי שאוכל להפסיק לדמיין אותה שוכבת על הכביש בלי לזוז.

"אז למה אתה נראה כאילו מישחו השתין בכוס הבירה שלך?" שאל קאם.

"אולי זה רק הדמיון שלך," הרמתי קרש בהפגנתיות והנחתי אותו על גבי שני מתקני ניסור.

"ליב?" שאל קאם והצביע עליי.

"הוא צודק," אמר ליוויי בפה מלא נקניק וגבינה. "אתה נראה מדוכא לגמרי."

"אולי זה כי אני תקוע בעבודה עם שני האחים האידיויטים שלי ביום אביבי יפה." ברוב הימים לפחות אחד מאיתנו רצה להחטיף למישהו אחר אגרוף בפרצוף. מדי פעם בפעם אכן החטפנו אגרופים זה לזה, אבל זה קרה לעיתים רחוקות ולרוב הסכסוך נפתר באמצעות בירה קרה, ובסופו הבטחנו שלא נספר על זה לאימא.

"בולשיט!" אמרו שניהם פה אחד.

נאנחתי. "בסדר. כמעט לא ראיתי אותה בזמן. היא נפלה על הכביש. כמעט חטפתי התקף לב. היא הבהילה אותי בטירוף. טוב לכם עכשיו?"

התמונה של זואי שוכבת על הכביש בעיניים עצומות שוב הופיעה לנגד עיניי והדופק שלי האיץ.

"למה שזה יעשה לנו טוב?" שאל ליוויי בנימה מזועזעת.

קאם כבר שלף את הטלפון שלו מכיסו והתחיל ללחוץ על מקשים.

"הייז", הוא אמר לתוך הטלפון. "למה לא התקשרת אליי בשנייה שבה אחי ניסה לדרוס את החברה הכי טובה שלך?"

"לא ניסיתי לדרוס אף אחד!" אמרתי בקול רם מספיק כדי שהיזל וכל מי שנמצא בקומה מעלינו יוכלו לשמוע.

קאם זקף לעברי אצבע משולשת וצעד בנחישות אל הפינה הרחוקה של המרתף כדי להמשיך בחקירה שלו.

"לא נעים", אמר ליוויי.

"היא בסדר גמור", התעקשתי.

"זה בטח הזכיר לך דברים שקשורים ללורה", הוא ניחש.

משכתי בכתפיי. "אולי." החיים של אחותנו השתנו כשהיא ובעלה יצאו לריצה בשעת בוקר מוקדמת ונהגת לא ראתה אותם. עכשיו לורה מרותקת לכיסא גלגלים ומילר... מת.

האם כולנו באמת נמצאים במרחק טעות אחת מלהרוס למישהו את החיים?

זו הייתה מחשבה שלא רציתי להתעמק בה. הייתי זהיר. הייתי אחראי. תכננתי תוכניות, הצבתי מטרות, פעלתי. לא עשיתי טעויות רשלניות שהרסו משפחות שלמות.

ליוויי הנהן בכובד ראש ונגס שוב מהכריך שלו.

"שיחה טובה", אמרתי.

הוא נהם.

קאם חזר. "הן בסדר גמור. אז עכשיו אתה שוב תיזכר בתאונה של לארי ותיכנס לדיכאון? כי זה יהיה מטומטם. ולנו אין כלים להתמודד עם זה, אז בטח נצטרך להתקשר לאימא, והיא פשוט תיכנס בך."

"זה בדיוק מה שהוא עושה", הלשין ליוויי.

"אני בסדר גמור."

"עדיף שנאמין לו מאשר שנערב את אימא", אמר ליוויי.

"אתה צודק, נקודה. הבעיה נפתרה." קאם נעץ בליוויי מבט כועס.

"יופי, עכשיו אני רוצה כריך!"

ננה הרימה את ראשה והסתובבה כדי לנעוץ מבט ברוד השני שלה לשמע המילה האהובה עליה.

הצבעתי על השקית השלישית שהנחתי על מתקני הניסור. "יש שם עוד שניים. וגם חטיף צ'יפס."

"אתה האח האהוב עליי!" אמר קאם והתנפל על השקית.

"יופי. עכשיו אפשר בבקשה לעשות משהו עם הארון הזה לפני שאצטרך ללכת?"

"אחרי הכריכים," הבטיח קאם. "אז בחזרה לחתונה. דמיינו את זה, בר פתוח עם טעימות של כל סוגי הוויסקי."

"אתה מנסה לגרום למישהו להקיא על הכלה?" שאל ליוויי.

הצצתי בשעון שלי וסיננתי קללה בזמן שמהירתי לצאת מהכניסה הראשית של הבניין. הספקנו לבנות את השלד של חדר הלגו לפני שהווצקנו לבית סמוך כדי ליישב מחלוקת בענייני לוחות זמנים בין שרברים ובין חשמלאים.

"יש לך ארבע-עשרה דקות," אמר העוזר המשפטי שלי ממפתן הדלת בקומה הראשונה.

לדקלן היה שיער ג'ינג'י עז, והבחירות האופנתיות שלו היו נועזות. הנחתי ששני הדברים האלה מעידים על אישיות כריזמטית, אבל אחרי חודשיים של עבודה משותפת עדיין לא ראיתי הוכחות לכך שיש לו בכלל אישיות. לפחות הבחור היה יעיל. לפעמים יעיל מדי. שמחתי שכמות העבודה שלי גדלה, כי בימים שבהם הוא הדביק פערים בעבודה הוא הקשיב לספרי פנטזיה באודיו ודימה קרב חרבות עם גליל קרטון.

"אגיע בזמן," הבטחתי לו בשעה שתלשתי מעליי את החולצה שלי ושעטתי אל הדלת שהובילה אל גרם המדרגות כשננה רצה אחריי. הבניין שרכשתי לפני חמש שנים כדי לפתוח בו את משרד עורכי הדין שלי, הגיע עם דירת שני חדרים קטנה בקומה השנייה שאותה תכננתי להשכיר פעם, אבל בפועל היא הפכה למחסן ולמקום להתקלח בו.

"יש לך גם דוח משליח בית המשפט על השולחן שלך, והמגשר

של לקוח 1107 דחה את הפגישה שהייתה מתוכננת למחר, "הוא אמר, והלך אחריי לכיוון הדלת.

"תגיד לי שמות של לקוחות, לא מספרים, דקלן. ובבקשה תרתיח מים לתה, "צעקתי בתגובה בשעה שירדתי במדרגות במהירות. "להוציא גם עוגיות?" הוא שאל.

גברת בבקוק הביאה מאפינס בכל ביקור, ואף שהאישה הייתה חכמה, עשירה והתלבשה בבגדים אופנתיים, כישורי האפייה שלה היו איומים. לשמע המילה "עוגיות", ננה נטשה אותי וירדה בדהרה בחזרה למשרד.

"לא, היא שוב מביאה מאפינס."

"אחביא את פח האשפה מתחת לשולחן, ליד הכיסא שלך, "הבטיח דקלן.

נתתי לדלת בעיטה והתחלתי ללבוש את המכנסיים שלי כשלפתע עלתה במוחי מחשבה לא רצויה. קפאתי עם היד על הרוכסן באמצע הסלון. החדר הזה צריך שטיח חדש ושכבה של צבע טרי. ואני אצטרך לפנות את כל התיקים מחדר השינה ומהסלון. אבל בסך הכול המקום הזה היה במצב לא רע. אף פעם לא השכרתי את הדירה אבל אם אמצא דייר מתאים... העניין הוא שזואי ממש לא תהיה דיירת מתאימה. זאת תהיה טעות ענקית, רעיון איום ונורא.

"שלוש-עשרה דקות, "הכריז דקלן מלמטה.

"פאק."

כעבור אחת-עשרה דקות חזרתי לקומה הראשונה כשאני עדיין מנסה לענוב את העניבה שלי. "כן, אני יודע, עוד שתי דקות, "אמרתי כשדקלן פתח את פיו מאחורי השולחן שלו.

נתתי לאימא שלי וללורה יד חופשית בענייני עיצוב הפנים כשקניתי את הבניין. במקום מראה קודר ומכובד כמו של משרד עורכי דין רגיל, הן בחרו בצבעים בהירים, רצפות פרקט קלילות, קירות לבנים ונגיעות של ירוק. הצלחתי לא להרוג את העציצים שהן התעקשו עליהם, ואפילו הוספתי כמה תמונות של צמחים שהן לא שנאו. המראה הכללי היה בהיר ורגוע. זה התאים לי ולמשרד שלי.

"דקה ארבעים ותשע, ליתר דיוק, "אמר דקלן, והצביע על שעון

עצר דיגיטלי – אחד משני החפצים האישיים היחידים שהוא הביא איתו. החפץ השני היה ספל לבן חסר ייחוד.

"תודה על הדיוק. הדפסת את העותקים?" גברת בבקוק שינתה את הצוואה שלה שלוש פעמים בארבעת החודשים האחרונים, והייתי סקרן מאוד לשמוע על התוספת החדשה.

הוא הנהן בכובד ראש. "פרשתי אותם כמו מניפה ליד התה בחדר הישיבות."

שמעתי את חבטות הזנב של ננה מאחורי השולחן שלו. הבחור היה אולי שלו כמו פסל, אבל הוא נתן לכלבה שלי לישון ליד הרגליים שלו.

"מעולה. תודה."

בדיוק דחפתי את הראש שלי לחדר הישיבות כששמעתי את הזמזום שליווה את פתיחת דלת הכניסה, וגברת בבקוק קראה "ווי-הו!", כמו תמיד.

היא הייתה אישה גבוהה וחיננית עם עור כהה וחלק שאותו ייחסה לעובדה שהיא מיישמת את העקרונות שעליהן היא מטיפה בקליניקת הדרמטולוגיה המצליחה שלה – שאותה מכרה תמורת הון לא מבוטל כשיצאה לגמלאות. היא אהבה כפתנים צבעוניים ותיקים יקרים למראה. הנכדה הרווקה והסטרייטית שלה הייתה גבוהה גם היא, אבל הופעתה הייתה יותר בוהמיינית. הצמות הארוכות שלה נאספו לקוקו, והיא לבשה קרדיגן פרחוני רחב ומתחתיו אוברול עם כתמי צבע. היא החזיקה מגש מכוסה בנייר צלופן שעליו היו מאפינס בעיצוב מטאורים.

"הקדמת", הכריז דקלן ונראה מעט מוטרד. העוזר המשפטי שלי התקשה להתמודד עם חריגות מלוח הזמנים הקפדני שלו. ננה יצאה החוצה מאחורי השולחן והציעה לאורחות את הכפה שלה בנימוס.

"הינה את, מתוקה!" אמרה גברת בבקוק בקול מתנגן ופרעה את הפרווה של ננה. הכלבה שלי נמסה מאושר ואז זחלה לכיוון הנכדה. "תמיד טוב לראות אותך, גברת בבקוק. דקלן הכין תה בחדר הישיבות", אמרתי. התה עזר לבלוע את המאפינס הקשיחים.

"מעולה! דקלן, אתה נהדר! גייג', זאת הנכדה היפהפייה שלי, גבי. גבי, זה עורך הדין החתיך שלי, גייג'."

"סבתא!" אמרה גבי בתסכול.

"נעים מאוד," אמרתי והושטתי לה את ידי.

"שמעתי עליך הרבה," אמרה גבי.

"אמרתי לה רק שאתה ג'נטלמן מושלם, ושחבל מאוד שאתה רווק. ועכשיו, מי מוכן לדבר על סכום הכסף שאני יכולה להוריש לבית המחסה החמוד לחתולים ששמעתי עליו?" שאלה גברת בבקוק בנימה מתנגנת בדרכה לחדר הישיבות.

גבי הושיטה לי את המאפינס. "הקטע הוא לפורר אותם על הצלחת כדי ליצור רושם שאכלת יותר. ודרך אגב, יש לי חבר. הוא נהדר. פשוט לא הכרתי לה אותו כי היא כזאת מפחידה ושתלטנית."

"מעולה בשבילך ומאכזב בשבילי."

"לסבתא תמיד היה טעם טוב," היא הקניטה אותי. "ועכשיו בוא נלך לדחוף כמה מאפינס לפה ולהציל כמה חתולים עם עין אחת."

לורה: הרגע חזרתי ממכון הכושר. השמועות מתרוצצות בטירוף היום. לפי האישא שעשתה אימון משקולות לידי, גייג' נסע אחורה ודרס תיירת מהעיר הגדולה, אבל זה בסדר כי זאת הייתה מזימה של דומיניון כדי להעלות את שיעור הפשיעה שלנו.

הייזל: גייג' פגע בזואי בטנדר שלו, אבל רק אחרי שהיא רצה לכביש כדי להימלט מעיט ומנחש. היא בסדר גמור. לא הייתה שום מעורבות של דומיניון, אלא אם הם אימנו את העיט הקירח שלנו בסתר.

קאם: למה הלכת למכון הכושר?

לורה: כדי לעשות כושר, מטומטם.

גייג': זה קרה באשמתה של זואי. אני עדיין נהג מעולה. למה היית במכון בלעדינו, לארי? אנחנו תמיד מתאמנים ביחד.

לורה: אתם כאלה תלתיים!

ליווי: שאלתי הרגע את הבחור מאחורי דלפק הקבלה והוא

אמר שהיא מתאמנת עם מאמן.

לורה: לכולם בעיירה הזאת יש פה גדול?

קאם: מה יודע מאמן שאנחנו לא יודעים?

הייזל: הרבה מאוד, כנראה.

גייג': איפה הוא עבד קודם? איפה הוא למד?

לורה: אתם רואים? בגלל זה אף אחד לא סובל אתכם.

ליווי: המקור שלי אומר שווס התחיל להתאמן איתו בכדורסל

לפני כמה שבועות. הנחה משפחתית?

הייזל: הוא חתיך? אני שואלת למטרות מחקר.

קאם: חשבתי שאני עוזר לך עם המחקר. 🤔

לורה: אני מתכוונת לרצוח את רובכם ולהעלות בכוחות עצמי

את שיעור הפשיעה שלנו.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן